

НЕКОМУНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ

АЛЕКС СВЕТСКИ И МАРК МОС

НЕКОМУНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ

АЛЕКС СВЕТСКИ
И МАРК МОС

Овде нема ауторских права.

Идеје нису интелектуална својина. Дакле, делите ово надалеко и шире. Правите пиратске верзије. Нека доспе у што је могуће више руку. Ако сматрате да вреди, слободно купите неколико копија и подржите нас.

(ЛИЦЕНЦА ОРИГИНАЛНОГ
ТЕКСТА)

Преводацац:
Н.МИХАИЛОВИЋ
[Suri Translations](#)

Преведено са енглеског на
српски

[Read the Original Text.](#)

Садржај

Изјаве захвалности	4
Предговор	7
Дефиниције	10
Вредност.....	35
Добровољно	36
Глава 1: силе насупрот динамичких класа.....	37
Глава 2: Компетентни појединац	68
Глава 3: Фантомске варијације капитализма.....	94
Глава 4: Положај појединца у односу на државу.....	128
Додатак	139
О ауторима	142
Додатни Материјал	145

Изјаве захвалности

Ова књига не би била могућа да се нису спојили ослањање на рамена великана, лудило које се данас одвија у свету и подршка наших покровитеља са КицкСтартера; а то су Џон Галт, П.Милман, @гауцхоедди, Марк Е. Јефтовић, породица Џозеф, Тхе Вине Иард, Џејмс Х Фредерик ИВ, Грег Манц, Барра, Франциско Томе Коста, Робин Чунг, Скот Брихаут, Гордон Кристијан и Тхе Дигитал Плаихоусе из Егнес Вотера.

Желели бисмо да захвалимо свима вама, као и ученим људима као што су Мари Ротбард, Лудвиг фон Мизес, Фридрих А Хајек и Ханс Херман Хоп за рад који су обавили у претходном веку у расветљавању људских поступака, аустријске економије и чврстих принципа на основу којих се може разумети динамичка природа овога света.

Волели бисмо да захвалимо Сатошију Накамоту на биткоину. По некима, најважнијем изуму, или открићу, не само овог века, већ како би Алекс тврдио, „од када је пећински човек открио ватру”.

Волели бисмо да захвалимо очевим оснивачима Америке на њиховој снази и храбрости да раскину са тираном сломљене, дисфункционалне хијерархије и да нам дају место где још увек постоји слобода изражавања (и поред недавног урушавања).

Хоћемо да захвалимо простачкој симулацији света из последњих година које нам је био изазов, присиљавајући нас да напредујемо и будемо боља верзија себе самих.

Свака будалаштина има и светлу страну и ако је ово део учења или цена коју човечанство мора да плати да би се трансформисало у моралнији, праведнији и функционалнији свет, онда нека тако буде.

Иако је модерно доба можда отерало многе у психозу или незнање, оно је такође пробудило милионе и покренуло их на унутрашње трагање на путу којим следећа истина.

(Речимо да) хоћемо да захвалимо Марксу и Енгелсу за писање првобитног дела. Не слажемо се скоро ни са чим што сте рекли или написали, али барем смо постали свесни тога како друштво може да назадује

у најгору верзију себе ако се покори ентропији ума и духа.

Ваша оставштина биће да сте надахнули супротне силе, и успон Сувереног појединца.

И на крају, волели бисмо да захвалимо свима вама, што сте одвојили време да прочитате ову књигу. Нека она инспирише вашу душу да посегне за звездама.

Предговор

НеКомунистички манифест је одговор, или можда противотров за нихилизам, очајање и хаос са којима се суочавају у модерном свету.

Негативно надахнута злогласним „Комунистичким манифестом” Маркса и Енгелса, ова кратка књига тежи да се обрачуна са несвесно стеченим предрасудама и уверењима која људи свих слојева носе са собом.

Дакле, уместо да се само бацимо у манифест, ми смо без журбе написали јединствени речник термина, који вам на први поглед може изгледати неповезани, али када се буду отвориле 4 главе које се настављају на речник, они ће задобити смисао.

У овој књизи тежимо да распршимо идеју да се појединци могу произвољно класификовати у групе и оцењивати као такви.

Тврдимо да људи нису ни раса, ни делатност, ни националност, ни политика, ни боја коже, ни уверење, ни економски статус.

Они су појединци. Који се одликују својим сопственим уверењима, вредностима и врлинама, који се могу процењивати само по понашању које ће се испољити кроз њихове појединачне, независне поступке.

Наш циљ је да преусмеримо осу даље од неког фантастичног политичког спектра у коме је једино важна борба између угњетача и угњетеног, а према опипљивој, реалној борби; то је путовање ка постанку сувереног појединца, о полагању права на своју аутономију и о неопходној борби да постане најбоља верзија себе.

Оса стварне животне борбе није једна произвољно дефинисана класа наспрам друге.

Она хоће да досегне дух појединца, насупрот колективном; чија је непрестана жеља да трансформише људе у аутомате и тако угаси дух.

Наш други циљ био је да редефинишемо политички спектар и раздвојимо га од органских, природних процеса иновације, еволуције и онога што смо назвали „природни капитализам”.

Овај елемент ће заиста оспорити многе унапред створене појмове и верујемо да ће велики део вредности ове књиге потицати баш од тога.

И коначно, надамо се да ће се и ова књига читати надалеко и широко током долазећих векова док се свет буде развијао далеко већом брзином. Биће занимљиво видети да ли ће Комунистички или НеКомунистички манифест истински издржати тест времена.

Хвала вам што сте одвојили време да прочитате ово и да преиспитате себе.

Алекс Светски и Марк Мос
мај 2022.

Дефиниције

Јасно дефинисање термина на самом почетку је од првостепене важности.

Да бисмо говорили истим језиком, и дошли до неког облика разумевања, морамо се сложити око тога шта специфичне речи значе.

Следећи, прилично неконвенционални речник, положиће темељ за ово, после чега ће тврдње и гледишта ове књиге имати смисла.

Априори

Сазнање које се сматра истинитим у одсуству искустава или опажања. Сазнање које не захтева доказе. Као $1+1=2$. Није потребна серија експеримената да би се ово доказало. А приори потиче од латинског „из претходног” или „из оног раније”.

А Постериори

Сазнање научено из искуства и опажања. Њега нема без доказа. Оно је супротно од априорног сазнања. То је латинска фраза која значи „из потоњег”.

Прилагодљивост

Као и припремљеност, то је способност и воља да се мењамо да бисмо били погодни за различите услове. Она је пресудна за преживљавање и напредовање у непрестано другачијој околини.

Буржоазија

Термин који је користио Маркс да произвољно класификује групу појединаца са имовином. Они су били припадници средње до више класе и у принципу предузетника, власници бизниса и индустријалци.

Биткоин

Савршена, стална залиха новца и отворена мрежа без граница и потребних дозвола. Њена децентрализована природа чини је отпорном на цензуру и омогућава свакоме било где да безбедно премешта вредност било куда на свету, у било које време, без било каквог администратора или представника власти.

Кантилонов ефекат

Назив по економисти из 18. века Ричарду Кантилону, он објашњава да самовољно стварање новог новца у одсуству нових добара неће довести само до тога да више новца јури исту количину добара, изазивајући тако пораст просечних цена (инфлације), већ, пошто је том новцу потребно време да продре у привреду, цена инфлације се не поклапа са монетарном инфлацијом и доводи до директне користи онима који су најближи залихама новца, уништавајући онај који су најдаље од њих.

Капитал

Време, енергија, супстанца/материјални ресурси, и њихови производи вишег реда.

Капитал се протеже и кроз физички и кроз метафизички свет. Ваше мисли су најдрагоценија метафизичка форма капитала, ваше време је ваша најограничена форма објективно мерљивог капитала, природни ресурси су формат ограниченог физичког, опипљивог капитала.

Капитализам

Можда најпогрешније тумачена од свих речи на овој листи. Капитализам је једноставно још једна реч за напредак, иновацију или еволуцију.

Капитализам није систем владавине, правила или политике. То је један органски процес који се догађа у свим живим или сложеним системима.

Он је суштински аполитичан.

Ниједно „тело“ није „задужено“ за њега, нити могу постојати „форме“ политичког капитализма.

Капитализам једноставно “јесте”. Када одузмемо све политичке дефиниције које су му додељиване, налазимо да је то једноставно природни процес преузимања ресурса (времена, енергије, супстанци) и њиховог претварања у нешто више реда, квалитета или вредности.

Сви системи владавине, поретка и организације, чак и социјализам и комунизам, имају капитализам “унутар” себе. Питање је једноставно; докле се овом природном процесу дозвољава да тече, и до ког степена га ометају политику и кратковида људска жеља да контролише све?

Задати услови у капитализму су ефикасност и успешност, његов корективни механизам је губитак, а позитивна повратна спрега је раст.

Ако је привреда сложени систем састављен од људских интеракција, капитализам је реч којом називамо процес њене еволуције.

Централно планирање

Концентрација или централизација истраживања, анализе, планирања и доношења одлука. Овај модел деловања је распознатљива карактеристика савремених влада, политичких групација и наравно, централних банака.

У неким контекстима, дозвољава брже доношење одлуке, али не доноси напредак, јер планирање за другога подразумева знање о томе шта жели или шта му треба у том одређеном тренутку.

Ово је немогуће у сложеним системима као што су људска друштва или привреда јер се обим доступних информација и способност за њихову обраду која је потребна за анализу, а камоли за одлучивање о свему, не могу прорачунати. Овако, овај модел пропада док напредује.

Конкуренција

Задати услов еволуције. Реалност једног света у коме су ресурси неједнако распоређени, време једносмерно, а енергија ограничена.

Сложени системи и живи организми морају се борити да опстану. Дакле, супарништво између ентитета (било да су ћелије, вишећелијски организми, појединци, бизниси или друштвене групе) испољава се када се они надмећу за ограничене ресурсе неопходан за њихово преживљавање.

Овај процес је задати условности и припремљености, које су централне теме еволуције.

Комунизам

Сем Карл Маркс рекао нам је да „теорија комунизма може бити сажета у једној реченици: Укидање приватне својине.”

Сложени системи

Сложени систем је онај који је састављен из много делова који су сви међусобно повезани и делују један на другог. Примери сложених система су:

људско тело, Земљине микро- и макроклиме, привреда, интернет, биткоин, итд.

Направити моделе сложених система је тешко (ако не и немогуће) услед зависности, конкуренције, међусобне повезаности и безброја других непознатих интеракција између њихових делова или између датог система и његовог окружења.

Корекција

Поступак дотеривања који сви сложени системи испољавају када више нису у равнотежи. Корекције су резултат механизма повратне спреге који сигнализирају претерано истезање, увртање или, у неким случајевима, удар или утицај спољашњих стимулуса.

Ово је савршено природан, и кључно важан процес урођен свим живим (сложеним) системима.

Нажалост, људи који размишљају о праволинијском мишљењу да је ово на неки начин проблем.

Дефлација

Дефлација, као што назив каже, је супротна од инфлације. У принципу, односи се на редукцију неке количине или на смањење залиха онога што се

мери. У економском смислу, често се (неправилно) користила да означи уговорно тржиште, али у аустријској економији, дефлација се односи на „дефлацију цене”.

Она је пожељна јер се слаже са природним напредовањем иновације. Другим речима, што смо бољи у долажењу до неких ствари, оне треба да буду јевтиније јер можемо да урадимо више са мање. Ово је такође у складу са задатим условима еволуције и природног капитализма, тј. ефикасношћу и успешношћу.

Децентрализација

Распоређивање анализе, доношења одлука и деловања у правцу ивица система. Процес којим се активности неке организације, посебно они који се тичу планирања и доношења одлука, распоређују или делегирају даље од централне, ауторитативне локације или групе. Супротно од централизације.

Диверзитет

Стање у коме постоји много различитих, особених и чак дивергентних форми типова, идеја, или било које појединачне ствари. Обратите пажњу на то да је једнака природна супротност диверзитета.

Диверзитет захтева варијацију, разлику, нијансу и ступњеве. Диверзитет је оно што омогућава живот и резултат је еволуционе компоненте „истражи/испробај“.

Дистопија

Опис будућег света или места која је у катаклизмичком пропадању, где се страх и несрећа махнито шире под тиранским владавинама. Они су нажалост нужни исход трагања за утопијским идеалима. Оно што је за неку Утопију, за другу је Дистопија, као такве, обе су непожељне.

Економија

Је сложено, не-емпиријско проучавање људске делатности и са њом повезаног кретања ограничених ресурса, времена и енергије, ка циљевима омеђеним принудама физичке реалности.

Економија је најбазичније поље проучавања, и њена интегрална анализа подстицајних механизма може да нам помогне да боље разумемо све од људске психологије до биологије, антропологије и чак физике.

Економија није математика, није ни наука. Она је више „мета“, „начин“, филозофија или „златна нит“. Она је скуп принципа помоћу којих се оцењивање вредности може вршити или разумети.

Економија (Кејнсијанска)

Покушај да се сведе несводљиво поље проучавања економије на скупу модела и математичких формула. Све такве економије су лишене било какве везе са реалним светом, јер, за разлику од емпиријских проучавања, људска делатност и сложена природа света не могу бити поновљене да би се изградио репрезентативни математички модел.

Другим речима, не можемо вратити време унатраг, живот није игра коју можемо поновити на захтев и кад је тако, моделовање нам може у најбољем случају рећи нешто о прошлости и мало о будућности.

Нажалост, у данашње доба, она је постала средство којим доносимо све велике економске одлуке, путем комитета, што доводи до деструкције драгоценог људског и природног капитала које имамо на располагању.

Израстање

Развијање таквих понашања или својстава унутар сложених система који настају од међусобних веза, међусобних односа и интеракције делова у ширем систему, а не само од појединачног стимулуса или изоловане компоненте.

Ентропија

Метафизичка и мерљива физичка особина свемира која се најчешће повезује са напредовањем супротно од реда, а према хаосу, неред, насумичности или несигурности.

Физички, то је губитак топлоте у шољи.

Метафизички, она тече у смеру супротном од живота.

Еволуција

Еволуција је оно што се дешава када се организују било које врсте боре и надмећу за ограничене ресурсе и енергију потребну за преживљавање. Еволуција резултата је већа припремљеност и прилагодљивост.

У биолошким системима ово може значити промену у наследним особинама током узастопних генерација, а у економији, то је ход капитализма ка вишем и напреднијем где се боља роба и услуге производе уз употребу мање времена, енергије и ресурса.

Правичност

Када правила игре или система важе за сваког учесника или ентитет. Правичност се често меша са једнакошћу, али уствари, она баш води до неједнакости и диверзитета, од којих је обоје пожељно. Правична игра дозволиће разнолико учешће јер се такмичење одвија преко више димензија. Кључ је у томе да су договорена правила иста. Сетите се игре кошарке (правила важе за све) и разноликих играча (сваки играч је другачији).

Једнакост је када сви добијају исто без обзира на њихово улагање или релативну вредност.

Правичност је када свака има прилику да добије резултате самерљиве са релативним квалитетом или вредношћу својих улагања.

Повратна спрега

Излазна информација система. Информација која зависи од унетих информација. Код повратне спреге, излазне информације система се враћају као уноси, као део ланча узрока и последица.

Фиат

Декрет, санкција, наређење, или објава са врха једне или групе особа. Супротно израстању и управљању одоздо. Фиат или декрети од стране оних који имају апсолутну овлашћења да их наметну у принципу нису у складу са природним редом, процесима раста или видљивом стварношћу.

На пример, Централна банка је објавила да валуте имају само ону вредност коју је прописала она и њени еквиваленти у државној управи.

Припремљеност

Оно што је баш онакво какво одговара. То је најприлагодљивији, најкомпатибилнији и најпригоднији израз и појава неког ентитета. Њен задати услов је конкуренција.

Задати услов

То је обуздавање које обликује понашање или било који задатак, делатност или догађај који нас приморавају да делујемо и да произведемо резултат.

У било ком систему, задати услов је онај аспект плана који спречава корисника да предузме неку радњу без свесног преузимања у обзир информација релевантних за ту радњу. Другим речима о намеће свесно усмеравање пажње на нешто („освешћује нешто“) и тако ствара „намеру“ или руководи извођењем задатка.

Слобода

Способност да се бира у одсуству принуде.

Слободна трговина

Када два или више појединаца добровољно мењају робу или услуге, опет у одсуству принуде у облику тарифа, такси, или другог рекетирања, изнуде, захтевања ренте или извлачења вредности.

Слободно тржиште

Тржиште или група појединаца који се баве добровољном

разменом роба или услуга. Слободно тржиште дозвољава откривање цене и координацију произвођача и потрошача.

Хијерархија

Како системи врше организацију, приоритетизацију и селекцију. Хијерархија је структура која се неизбежно појављује када човек мора да измери релативну вредност, статус, утицај или компетентност да би могао да изврши селекцију. Као и сва оруђа, она је аполитична и агностичка. Може се употребити да омогући приоритетизацију, фокус и преференцију; или се може употребити декретом да заустави, успротиви се и експлоатише.

Информације

Разумљиви, кохерентни или нека врста структурираних података, сазнања, физичког или метафизичког материјала који се може пренети, саопштити, послати или примити.

Подстицај

Нешто што или изазове деловање или мотивише на примену напора. Охрабрење преко очекивања награде или његове супротности, страха од казне. Обећање задовољства.

Индивидуалност

Посебни карактер или скуп особина особе или ствари по коме се распознају међу осталима исте врсте.

Инфлација

Још један лоше дефинисан термин јер зависи од тога о инфлацији чега се говори.

Суштинско значење ове речи је општи пораст дотока, запремине или количине нечега. Људи обично мисле на монетарну инфлацију како је дефинисана у даљем тексту, али и многе друге ствари могу подлећи инфлацији, од балона (напуњених ваздухом), до ега, до количине хране на нечијем тањиру, броја новорођених, цифара на билансном листу или овлашћења пренетих на владу.

инфлација (монетарна)

Односи се на резерве новца и на укупан број монетарних јединица које су у употреби или су емитоване.

Све форме новца од настанка времена биле су предмет инфлације.

Од обећања до соли, до камења, шкољки, метала и, у модерно време, папирног новца и дигиталних бројева насталих у билансима банака и централних банака. Чак и злато је предмет инфлације на основу тога колико се може ископати и колико је ископано (ако је стопа ове инфлације ниска, погледати однос „резерва/прилив“).

Залихе биткоина су у инфлацији до претходно одређеног максимума од 21.000.000, тако да је то прва супстанца сем времена и енергије чија залиха је фиксирана.

Што је лакше довести до инфлације неког новца, лакше је манипулисати њиме о трошку других, он је можда мање тачно да буде симбол или да представља неинфлатабилно време/енергију, и слабија је његова способност или гаранција да ће представљати производ нечијег рада.

Инфлатабилан новац је искварен, непоуздан и, према томе, представља бесмислен језик вредности.

Независност

Производ слободе и одговорности.

Лудити

Лудити су били тајна, на заклетви заснована, организација енглеских текстилних радника у 19. веку, једна радикална творевина која је уништила текстилне машине. Верује се да је група узела име од Неде Луде, ткача из Енстије, близу Лестера, и, веома налик на марксисте, имала је лоше мишљење о прогресивној природи иновација, конкуренције и аутоматизације. Изабрали су да уништавају, а не да граде.

Тржиште

Окружење које олакшава размену роба и услуга између купаца и продаваца. Када се ова размена врши добровољно, у одсуству рекетирања или других облика изнуде (нпр. такси), оно је познато као Слободно тржиште.

Новац

Језик вредности.

Монопол

Монопол је један доминантан, сам ентитет и једини провајдер робе или услуге. Државна управа је један пример таквог ентитета, који има монопол на

примену силе, емитовање новца и доношење закона декретом.

Монополи делују у вакууму конкуренције и нису предмет тржишне повратне спреге, према томе немају подстицај да испоруче бољи производ или услугу, по бољој цени. Другим речима, немају задати услов ефикасности и успешности кога налазимо у органском капиталистичком окружењу.

Морални хазард

Чин преузимања ризика, а онда преношење цене било каквих последица на другу странку. У политици и државној управи ово се зове социјализација губитака.

Када знате да ће неко или неки други ентитет платити за сваку насталу штету, расте ваш подстицај да преузмете и сакријете ризик.

То је понашање преузимања ризика који се не коцка својом сопственом инвестицијом.

Органски

Органски означава систем експанзије који је и природни и настаје израстањем. До ове експанзије обично долази изнутра у оквиру граница сложеног система.

Објективно

Оно што је уобичајено или апсолутно истина. Често се супротставља субјективном, као да је то његова супротност, али је уствари изнутра настало својство уобичајене субјективне истине или опажања. То такође значи, везано за горе наведено, посматрати или опажати без предрасуда или утицаја са појединачне личне (или субјективне) тачке гледишта.

Паразит

Организам који живи и храни се на или у организму друге врсте и узрокује штету своме домаћину. Паразит користи предност вредности, енергије или учинка других без икаквог корисног узвраћања.

Снага (моћ)

Количина енергије која се преноси или претвори у јединицу времена. У социјалном смислу, то је способност да се преноси енергија или сила, дозирана према потреби, на дужи време и то уз сагласност или принудно.

Праксеологија

Праксеологија је проучавање људске делатности. То је свестрана дисциплина која узима у обзир формални однос између људских средстава и циљева.

Праксеологија налази да не можемо повући јасну линију између приватних делатности и других типова понашања усмерених ка циљу. Зато што „одабирање одређује све људске одлуке“, морамо базирати своју анализу приватних делатности на „општој теорији бирања и давања предности“.

Пролетаријат

Како га је дефинисао Маркс, чланови „радничке класе“ чија је једина имовина њихов рад.

Својина

Обично се сматра нечим опипљивим; земља, роба, вредности итд., али својина се штити на нешто што је и лично а и на неопипљиве ствари као што је ваше сопствено тело, ваше мисли, креативност и интелектуално богатство.

Приватна својина

Угаони камен цивилизације, и својина коју експлицитно поседује појединац или други приватни ентитет.

Јавна својина

Имовина коју не поседује појединац или приватни ентитет. Заједничка или друштвена својина. Подложна је трагедија заједничког.

Цене

Информације на тржишту. Преференце и интерсубјективне цене на тржишту доносе се у форми цене. Цене су оно чиме одређујемо снабдевање, потражњу, потребе и захтеве и део су механизма повратне спреге која је урођена природном, органском тржишту. Цене су сигнални механизам који омогућава координацију, процену вредности и доношење одлука од стране учесника тржишта.

Одговорност

Практична последица слободе и способности појединца да сам себи наметне ограничења која су у

складу са неким жељом окренутом у будућност, или са оним што је исправно и морално.

Социјализам

Теорија о друштвеној организацији која заступа став да средства за производњу, дистрибуцију и размена треба да буду у поседу и регулисана од стране друштва као целине. Нажалост, доношење одлука не узима у обзир разлике, па тако као и други колективистички системи, постаје жртва диктата и декрета представника који су политички најважнији.

„Стоцк то флов” (резерва/прилив)

Однос “стоцк-то-флов” користи се да се процене тренутне резерве робе или добара (укупна количина тренутно доступна) наспрам инфлације или прилива нове производње (количина ископана у рудницима те одређене године).

Што је већи однос “стоцк то флов” неке робе или добара, они теже подлежу инфлацији, и тиме се сматрају “тврђим”.

Добра као што су злато, платина, сребро и ствари као биткоин показују врло висок однос „стоцк то флов” и

према томе, користе се као високе вредности на дуже време.

Субјективност

Индивидуално опажање. Одсуство заједничког, објективног стандарда. Варирање у тачкама гледишта, уверењима, идејама, концептуализацији и вредности.

Временска преференција (Предност тренутка)
Такође позната и као одложено задовољење, предност тренутка је тренутна релативна вредност коју придајемо добијању нечега у садашњости, у поређењу са примањем тога у неком каснијем тренутку. Предност тренутка се представља математички као „дисконтна” функција, или Садашња вредност/Будућа вредност.

„Сигурна садашњост” увек ће се вредновати више него „несигурна будућност”, тако да је овај однос увек већи од 1. Што је већа вредност коју човек придаје будућности (далековидост, планирање на дуже време), предност тренутка ће бити нижа (и ближа). вредности 1).

Важи и супротно.

Неко са „ниском” предношћу тренутка вољан је да чека, и да доживи одложено задовољење, док би неко са „високом” предношћу тренутка радије добио нешто сада, кога брига за будућност. Висока вредност предности тренутка често доводи до губитка, и представља функцију будуће несигурности. Чврста валута и уштеђевина су снаге које се овоме супротстављају.

ебични ген

одине 1976-те, Ричард Докинс изложио је теорију о преживљавању кроз поглед на еволуцију и чијем центру је ген. Она нам је дала биолошку основу самоодржавања и проширила наше разумевање припремљености. Зато у случају нужде у авиону, прво стављате себи маску, пре помагања другима.

Држава

Мари Ротбард дефинише је као „организацију у друштву која покушава да одржи монопол над употребом силе и насиља на датој територији; а посебно, то је једина организација у друштву која добија свој приход не добровољним доприносом или исплатом за пружене услуге, већ принудом.”

Утопија

Измишљена заједница или друштво које поседује, за своје припаднике, веома пожељне или скоро савршене особине. То име је исковао сер Томаш Мор за своју књигу Утопија из 1516-те, описујући непостојеће острвско друштво у Новом свету.

Налазимо да је важно напоменути да нема нити ће икада бити „Утопија за све”, јер су појединци различити и оно што је за једну особу савршена, утопијска визија, за другу је дистопија.

Вредност

Вредност је степен субјективне склоности који се приписује некој имовини, роби или услузи од стране појединца. Пошто се сви појединци разликују у својим хтењима, потребама и жељама, не само у односу или супротно једном другом, већ и у односу и супротно самом себи у различитим тренуцима, у различитим контекстима, вредност је субјективна.

Ово са собом доноси проблем интерсубјективности, који се може решити само заједничким медијумом или језиком. У случају вредности, називамо овај језик или технологију „новцем”.

Насиље

Употреба или испољавање интензивне силе или велике снаге (моћи), било је као природни феномен (олуја је била силовита) или као поступак који намерава да повреди или убије некога или нешто.

Добровољно

Поступак који чинимо по сопственој вољи, без присиле. Појединци су слободни када су њихови избори добровољни.

Глава 1: силе насупрот динамичких класа

Историја целог до сада постојећег друштва је историја борбе, прилагођавања, иновације и креативног уништавања.

Иако се ово повремено спушта на ниво борбе касте и класе, то је само једна димензија много шире слике „борбе”. Сваки мушкарац и жена, били они слободан човек, роб, занатлија или менаџер, предузетник, уметник, патриције, хришћанин, муслиман, шаман, монах, Азијац, Европљанин, Американац, плебејац, лорд, кмет, чех-мајстор, краљ, племић, ратник, генерал или војник, стајали су у неком тренутку насупрот једно другом, и раме уз раме једно са другим.

Динамични настанак људских племена, култура и заједница у којима су се супротстављени и комплементарни модели филозофије борили да би открили како се најбоље носити са реалношћу немаштине, у савременом суровом свету, оставља појединце увек са избором да или сарађују, надмећу се или се угњетавају.

Историја, према томе, прича причу о два избора људи у односима једних са другима и у стицању богатства. Како

је то рекао Франц Опенхајмер; или економским или политичким средствима.

1. Економска средства су производња и размена приватне својине, роба и услуга од стране приватних појединаца. Ово је мултипликативни метод добровољне размене.

2. Политичка средства су једноставнији метод задобијања роба и услуга употребом силе, насиља и принуде. То је субстративан метод једностране конфискације, метод позитивне нуле.

Постојање овог избора доводи до света који је увек у променама, клатећи се између екстремне органске, спонтано израсле слободе појединца с једне стране и, наређене са врха, колективне присиле са друге стране.

Индивидуална слобода организована је широко, кроз мноштво димензија и хијерархијских компетенција, док је колективна присила организована на централизован начин декретом, што не доводи до функционалних хијерархија, већ до надуваних, расипничких, морално неподношљивих бирократија.

Ако се, према томе, наша борба у свим претходним добима може резимирати, то би била борба појединца да

одржи аутономију и независност против колективне употребе политичке моћи да групише појединце у класе да би извлачила богатство. Борба децентрализације против централизације. Борба одлучивања одоздо против одлучивања одозго. Борба природног и органског против декрета и вештачког.

Друштвена покретљивост

Један од најзлоћуднијих проблема који изједају човечанство, барем у друштвеном смислу, јесте окоштавање класе. Док је Маркс можда био у праву што је указао на угњетавање једних других, његова је грешка што је сматрао да постоје само две класе, и да је могуће некако стиснути све у „једну класу“.

Као што смо видели, ово не само да је пропало, јер су људи разноврсни, већ се испоставило да су две класе направљене „декретом“, тј.; „јавни представници“ који су постали „држава“, који су нагомилали сву моћ и који су изнад сваке осуде, и приватници, који су постали робови те државе.

Резултат је гори од феудализма, “другарског” капитализма или кастинског система. У ствари, пред нама је још бајатији систем налик на кастински.

Маркс и Енгелс указују:

„модерно буржоаско друштво које је изникло из рушевине феудалног друштва није се обрачунало са класним антагонизмом. Оно је само успоставило нове класе, нове услове угњетавања, нове форме борбе уместо старих.”

Ако оставимо по страни произвољну категоризацију класе, ово је наравно истина и део је динамичке природе борбе човека кроз историју. Њихова грешка била је то што су сматрали да би друштво могло доћи до неке врсте коначног стања конвергирајући у две класе, које нису дефинисане појединцима од којих су састављене већ декретом самих Маркса и Енгелса.

Онда су претпоставили да је одговор у томе да се „обрачунамо” са једном од тих класа, и последња, радничка класа би дошла до тачке у којој више не би било борбе. Не само да нису познавали људску природу, већ су били слепи за истину да је живот само једно путовање откривања и упуштања у један виши квалитет борбе.

Пронаћи златну нит која се провлачи кроз сваку дисциплину, и употребити принципе које успут сакупимо

да бисмо разумели како најбоље да живимо. Овај процес је процес покретљивости. Процес у коме се подижете и падате натраг доле као резултат последица ваших дела. Крајњи исходи су неједнако распоређени, наравно, али су правични у систему где се правила односе за све.

Неједнакост није проблем када имате друштвену покретљивост. Уствари, она је пожељна, јер не само да чини свет разноликим, већ даје појединцима будућност пуну смисла којој ће тежити.

Оно што Маркс и други стерилни, емпиријски настројени филозофи нису успели да схвате да људе примарно не гони воља за моћи, већ воља за смислом. Смисао захтева нешто чему се тежи и представља нешто што сваки појединац мора открити сам за себе.

Осим тога, док многи желе више богатства, више вредних ствари и више својине, други хоће управо супротно. Они би радије живели слободни од материјалних ограничења и одговорности које их притискају. Још један пример недостатка разумевања људске психологије која се показала у марксистичкој доктрини.

Према томе, можемо организовати друштво неким декретом одозго да бисмо ограничили моћ (што увек

пропадне јер је врх оно одакле долазе декрети али и где је концентрисана моћ), или јој можемо дозволити да сама настане одоздо где појединци могу да открију свој сопствени смисао и да теже да постану најбоље верзије себе.

Историја је затрпана варијантама хијерархије, и општа тема до данашњег дана је нека врста друштвене покретљивости унутар прилично статичких класа које су окоштале током времена због замене компетентности наредбама или декретима.

Феудална: Учвршћена наслеђивањем

**„Другарска“:
Учвршћена политички и економски**

Комунистичка: Учвршћена политички

Ми предлажемо трансформацију и реорганизацију друштва не декретом, већ природно, самостално израслом силом компетенције и слободe.

Друштво динамичке неједнакости, где класе настављају да постоје (увек ће постојати), али су пропустљиве. Где је могућност уздизања доступна свима, а такође је свакако подложен ризик неуспеха и пада у хијерархији. Кретање навише постаје функција рада, компетентности, вештине, талента, упорности, жеље, воље и наравно, среће.

Кретање надолe је функција расипања, лошег прорачуна, грешака, рђавог просуђивања, неморалног понашања, некомпетентности, лењости и наравно, лоше среће.

Како можемо ово да урадимо?

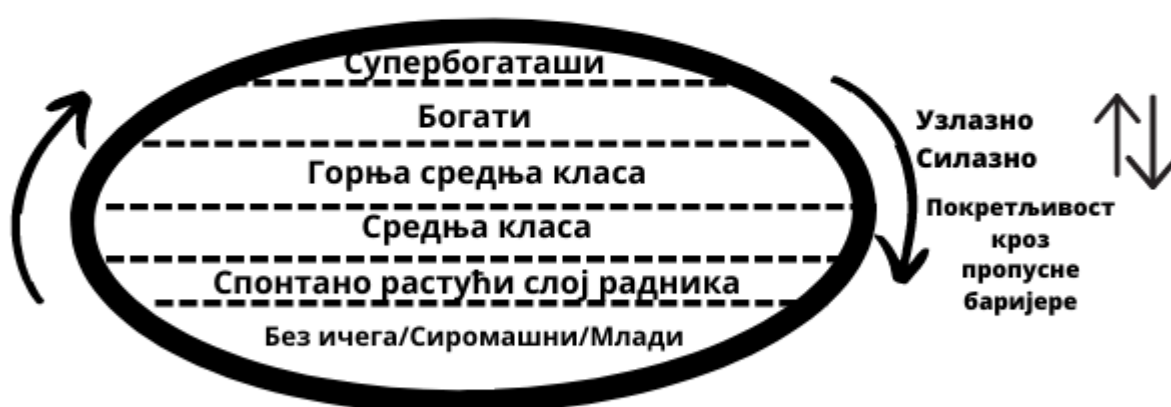
Први корак је склони се с пута.

Када се то уради, појединци могу да преузму своју сопствену будућност и да постану одговорна, суверена, компетентна верзија самих себе у димензијама које сами одаберу или за које су природно предоређени.

Током времена, може изгледати слично доле приказаном:

Слободно тржиште: Динамичка, социјална покретљивост

Капиталиста / Меритократија

„феудални својински односи више нису били комаптибилни са већ развијеним производним

снагама; постали су само додатни окови. Морали су бити здробљени; здробљени су”

- Маркс и Енгелс; Комунистички манифест

Феудалне хијерархије нашле су се очи у очи са хијерархијама компетентности и резултат је био да су природне, органске снаге, снаге слободног тржишта, трансформисале претходне феудалне својинске односе.

Ово је по дефиницији била ослобађајућа сила за све оне корисне људе подређене великим делом устајалим, наследним, феудалним хијерархијама.

Ове хијерархије настајале су вековима, прво као резултат победе, компетентности, храбрости, одважности и витештва, али су пропадале током генерације владавине носилаца права, ушушканих, бесмислених и често бескорисних.

Такозвана буржоаска класа уморана је и кроз примену математике, финансија, науке и технологије била је у стању да донесе напредак милионима и да надмаши своје претходне господаре.

Они су обезбедили више вредности, а тржиште је одабрало.

Еволуција је одабрала.

Проблем је настао када су политички паразити кренули да покушавају и каналишу ту природну снагу колективне људске природе (прогрес и иновацију) и да се користе за политичку предност.

До ове тачке, човек би могао саосећати са Марксом. Нова група политичких паразита заменила је стару и нису били бољи од оних које су скинули са трона. Уместо да славе процес који је омогућио њихову еманципацију, ноувеау рицхе су створили су новог бирократског Левијатана и направили регулаторне ровове.¹ који нису само гушили напредак већ и прилику да се компетентни појединци сами уздигну.

---

¹Енг. моатс –ровови – снажна способност да се освојено тржиште одбрани од нове конкуренције; регулаторни ровови – одбрана од конкуренције применом законске регулативе

Динамичка неједнакост

„Нико није једнак са неким другим, чак ни исти човек није једнак са самим собом у различитим данима.“

- Томас Сол

Не можете створити динамичку једнакост покушавајући да (колико год да буде узалудан) подигнете ниво на дну. Уместо тога, систем мора дозволити (како би рекао Талебов писац из сенке) да богати ротирају.

У контексту статуса, да би они на „дну“ имали могућност да се попну, могућност да падну мора постојати за један на врху. А да би остало органско и динамичко, ни једно не може да се деси силом, већ искључиво кроз компетентност или њен недостатак.

Према томе, питање није:

“Како да зауставимо мотор света и створимо једну статичну класу којом влада једно статично представничко тело?”

Питање је:

„Како ћемо обезбедити друштвену покретљивост и динамичку неједнакост чији је састав одређен компетентношћу, у многобројним димензијама којима се мери статус?“

Ту прилику имамо са биткоином, на пример. По први пут у историји, могућност кретања навише постоји јер они „на дну“ могу службено да сачувају и заштите производ свога рада, а кретање наниже постоји јер они „на врху“ не могу више да социјализују своје губитке штампањем новог новца, или преметањем трошкова. лоших одлука на оне које „представљају“.

У органском, капиталистичком друштву где политичка владајућа класа није способна да произвољно исповрти новац ни из чега за себе, ако ви додајете више вредности, обављате више рада, обезбеђујете бољу услугу, правите бољи производ или правите боље одлуке у животу, ви ћете се попети.

Ако трошите више него што производите, ако сте расипни, ако доносите лоше одлуке о инвестирању, ако чувате свој новац на забаву и алкохол, онда погодите шта, не можете га више штампати или

опорезовати друге због својих губитака. Пашћете низ друштвену лествицу.

То је тачно, а резултат је неједнак.
А то је управо како треба да буде.

“Права једнакост је једнакост у вероватноћи.”
- Насим Николас Талеб

Ово ће онда омогућити настанак функционалних, корисних, динамичних хијерархијских компетентности.

Органске хијерархије

Хијерархије доминантности су природни феномени, који се налазе у свим једноставним, линеарним, а посебно сложеним живим системима. Хијерархије морају да се развијају јер живот мора да врши селекцију. Да би то могло, мора постојати метод приоритетизације. Ми то називамо хијерархијом. Како не наговештавам да постоји „једини” прави начин. Живот није тако једноставан.

Живимо у сложеном свету где се хијерархије и методи приоритетизације развијају по више

димензија. Сетите се да су људи субјективна бића која поштују одређене вредности.

Тако да питање није да ли хијерархије треба да постоје или не (то је као када би се свађали око постојања гравитације), већ „у којој форми највише помажу животу“?

Који крај спектра живот<>смрт треба да покушамо да обликујемо?

С једне стране, имамо хијерархије одређеним декретом. Оне су неприродне и силом наметнуте са врха наниже. Оне постоје на основу наредбе (фиат) и зато што одабрани чланови стављају мало или нимало на коцку; оне се формирају о трошку и на рачун искључења многих.

С друге стране, имамо оне које су природне и које спонтано расту. Најбоље их је класификовати као хијерархије компетентности, где је статус функција учинка и резултата. Учесници се такође у принципу „коцкају својим животом“, па су оне зато више ергоодске и динамичније.

Затим, наравно, постоји и све што је између. Ако нам је модерно доба ишта показало, то је да ће институције које су можда првобитно настале због компетентности и жеље за редом, али су се зацементирале помоћу наредбе (фиат) и тако постале монополистичке, неће само почети да пропадају, већ ће такође имати ненамерне последице које могу представљати већу опасност по живот од оригиналног хаоса који су кренуле да регулишу.

Сам Маркс је приметио да је прогрес, или капитализам, подложен корекцијама, иако је био несвестан концепт „креативног уништавања”.

Можда је то био утицај периода у коме је рођен, или је био део његовог темперамента, али ми смо сада паметнији.

„У овим кризама, велики део не само постојећих производа, већ такође и претходно створених производних снага, бивају с времена на време уништени.”

- Маркс

Као што су мали, периодични шумски пожари неопходни за избегавање великих, деценијских, шумских пожара који могу катастрофа да униште површински земљишта, циклуси производње природно доживљавају слојеве корекције.

Можемо их назвати кризама, али то тржиште сигнализира превелику производњу. То су мали шумски пожари који морају да се дешавају у редовним интервалима да би одржали интегритет већег система.

Без непрестане корекције, без неопходне повратне спреге, превелика или премала производња могу да се отму контролишу све док се друштво не уруши, или природни ресурси неће бити потпуно исцрпљени. То смо видели много пута широм света у државама са централним планирањем и управљањем.

Оно што се десило са шумама у Кини под Маом, на пример, била је еколошка катастрофа монументалних размера за коју је мало њих чак и чуло.

Чак видимо истинитост овога у контексту који познају они који су у софтверској индустрији. Разлика у развоју између Вотерфола и Еџајла. Први је исувише испланиран, други итеративан. Првим се управља централно док се други усмерава и прилагођава по ивицама (децентрализовано). Први доноси преране претпоставке и на крају промашује мету, други се константно прилагођава, коригује и развија се у ходу.

Ово још једном одражава динамички напредак природе. Иновација није само кориговање самог себе све време кроз дуалистичко креативно уништавање, већ је она по дефиницији неједнако распоређена. Ми се морамо склонити с пута и престати да покушавамо да контролишемо статус политички и вештачки. Друштво ће пронаћи своју сопствену динамичку равнотежу и формирање сопствене динамичке хијерархије, природне, кроз повратну спрегу и кориговање, ризик и награду, задовољство и бол.

Да ће се дешавати локално, и према томе, биће децентрализовано и одвијаће се различитим брзинама. То је напредак.

Неједнак прогрес > Једнако уништење

Ентропија је неодољива сила која слама људско тело током времена, хлади топлу воду и претвара све „државне управе већине“ у све горе и горе „тираније кретена“.

Живот је прогресивна сила која достиже ентропију и супротставља јој се, и то чини кроз сваког појединца. Она не може бити једнака, јер њена брзина, јачина и енергија варирају. Као резултат тога, напредак је нешто што се одвија неравномерно.

Уништавање, са друге стране, може се применити и наметнути много равномерноје. Увек је лакше рушити некога него га подићи. Лакше је уништавати него градити. Зато је политика увек подложна ентропијским тенденцијама.

Појединац који живи и дише способан је да се супротности ентропије. Он је способан да расте, да

се шири и еволуира различитим брзинама из различитих разлога, и у различитим димензијама. Он може у исто време бити повучен ка бољој будућности и одгурнут од труле прошлости.

Имагинарни колектив нема ни душу ни тело, ни ум и не може се супротставити ентропији. Како расте по димензијама, он пропада у интегритет, како се шири, он окоштава и потаје ломљивији.

Раст, прогрес, еволуција и иновација су царство појединца.

Ништа од тога није линеарно и дуж тог пута биће креативног уништавања, победника и губитника, усклађивања и кориговања, али таква је лепота живота.

Маркс запажа следеће: „Место мануфактуре преузео је џин, Модерна индустрија; место индустријске средње класе, индустријски милионери,

предводници целих индустријских армија, модерна буржоазија.”

И опет он ово представља у негативној светлости као да је овај коначни успон буржоазије последње и коначно стање.

У ствари, изгледа да марксистичко и лудистичко размишљање деле сличан недостатак у свом уверењу да прогрес има неку горњу границу или да ће настати нека коначна, статична класна структура и осим ако је са власти не свуче радничка класа, никада неће моћи да буде промењена.

Дакле, они наивно предлажу да престанемо са сваким прогресом, изједначимо све и распоредимо све ресурсе подједнако као да су живот и друштво нешто што може остати статично или да су проблеми неког човека само функција његове материјалне имовине.

Ово показује и крајњи недостатак разумевања људске психе и људског духа (он ће се увек уздизати) и потпуни недостатак вере у способност човечанства да се пење до нових висина путем експериментисања и довитљивости појединаца од којих је састављено.

Марксистички и лудитички циљају толико ниско, да потпуно промашују истински потенцијал људи. Са позиције страха и оскудице, они су одабрали да гомилају бирократију да би очували (и време истрошили) капитал који је створен до данас. За узврат, они убијају људски дух и гуше његову жељу да се уздиже. То је тужан, нихилистички и ситничав поглед на свет који доводи до високе вредности предности тренутка, небрижљивог понашања и непрестаног умањивања драгоценог капитала током времена.

Иновација побеђује монопол

Питајте лаика како настају монополи и он ће можда несвесно рећи “капитализам”. Овим погрешним схватањем морамо се позабавити и одбацити га ако ћемо да напредујемо као врста. Монополи не могу нити настати нити остати стабилни на природан начин. Они могу опстати само декретом.

Ознаке указује (противречећи својим ранијим тврдњама) да:

„Оружје којим је буржоазија оборила феудализам на земљу сада је окренуто против исте буржоазије. За дивно чудо, био је у праву, али још једном не из оних разлога из којих је он мислио.

Оружја математике, науке, новца и слободних тржишта сматрају одговорним који њима владају исто као што спадају оне који их игноришу. То је природни закон и ред. То је оно што систем одржава стабилним и динамичним. То је оно што ми хоћемо.

Могли бисте рећи: „О, да, лако је вама то да кажете, али ако их не зауставимо, похлепни капиталисти,

индустријалци, технолози (и остали) прикупиће сав доступан капитал и ми ћемо бити њихови робови.”

Ко верује да ово може бити истина, не разуме динамичку природу живота, суштинско начело иновације, и проблем градације, тј. што је нешто више порасло, постаје мање окретно и прилагодљиво.

Иновација је симбиоза креативности и уништавања на путу ка већој ефикасности и успешности. Окретност, обнављање, кориговање и поновно откривање су део њене ДНК, и савршено су овековечени у различитости између развоја Еџајла и Вотерфола која је већ описана, или чак и у герилском рату.

Мора се јасно и једноставно рећи да неспутани капитализам не може довести ни до дуготрајне концентрације, централизације или монополизације јер конкурентна природа слободног тржишта значи мање, вештије, окретније играче који колективно владају већом интелигенцијом, снагом, компетентношћу и способношћу.

Ако верујем да саму величину или дуже постојање могу да надмаше иновацију, и да један велики играч може да нагомила своје богатство, значи да игноришемо оно што је Епл преузео ИБМ, Фејсбук доминирао над МајСпејсом, Нетфликс засенио Блокбастер, Тесла победио ГПИ, што су добили на тржишту компаније са технологијом старом једну деценију помрачили добит компаније старе један век, а биткоин нарастао 100 милиона процената према долару од тренутка увођења.

Стварност је да Давид увек побеђује Голијата чак и када су карте напаковане против њега.

Свет данас функционише по „другарском” принципу и подлеже Кантилоном ефекту. Државе доносе прописе штитећи своје корпоративне партнере од конкуренције, а непосредна близина монетарне славине значи да гомилају још и више богатства, на рачун продуктивних чланова друштва.

Дакле, игра коју заиста играју је „глава, ја добијам, писмо, ти губиш.”

Али упркос тој предности, велики корпоративни партнери и даље губе у надметању са мањим,

способним, новијим, окретнијим и иновативнијим такмичарима. .

Када бисмо могли да срушимо зидове „другарског” понашања, поново уведемо економске последице за донете одлуке (макро и микро), и омогућимо слободну, добровољну трговину између појединаца, онда бисмо могли да створимо динамичнији свет у коме најкомпетентнији људи могу да подигну квалитет живота за свакога.

То је снага људског духа коме је дозвољено да посегне за звездама.

Можда ће ово постићи да се испуни једна од подношљивијих Марксових жеља; устанак и ослобођење мајстора и занатлије.

Мајстор и занатлија

Маркс указује да:

„Модерна индустрија претворила је малу радионицу патријархалног мајстора у велику фабрику индустријског капиталиста. Маса радника, згомиланих у фабрици, организоване су као војска.

Као редови индустријске армије стављени су под команду савршене хијерархије официра и наредника”

И једно време он је био у праву. Овај процес систематизације и централизације догодио се када су људи кренули да се подижу и излазе из шанаца, сеоских имања и сиротињских насеља феудалне хијерархије.

Али као што је већ поменуто, чак и од стране самог Маркса, оружја које је употребила буржоазија окренула су се против ње.

С једне стране, конкуренција снижава цену рада, али с друге, нове технологије, производи, услуге и индустрије су у настајању, и са њима нове димензије и захтеви за таленте, вештинама и компетентношћу почињу да врше притисак на више на просечну цену рада.

Наравно да ово не значи отпуштање радника, али у томе има истине за многе врсте рада. У почетку. Уз појаву конкурентног напретка, настају прилике за неквалификоване раднике да постану

квалификовани, што са своје стране ствара недостатак неквалификованих, што или води до више конкуренције за мање радника, или постаје задати услов за машине и аутоматизоване процесе.

који у потпуности избацују из употребе неквалификованих радника.

Изабивање из употребе услед аутоматизације није „лоша” ствар, иако лудити и нео-лудити подједнако споро схватају, јер у просеку, оно ствара покретљивост навише и преноси монотонно, бесмислене послове, на које се марксисте жале, на машине и аутомате.

На овај начин, ствара се више богатства уз мање напора и ручног рада. Људи онда могу да се крећу навише по Масловљевој хијерархији не преко неког комитетског лажног декрета, већ помоћу досетљивости и иновација. Људи још једном имају простор да постану уметници, занатлије и мајстори. Као што смо видели у технолошким и информатичким револуцијама, настале су потпуно нове форме капитала, роба и услуга, од креатора садржаја до програмера и до звезда Јутјуба и графичких дизајнера.

Уместо да, као што је Маркс рекао:

„Нижи слојеви средње класе, мали трговци, власници продавница, и бивши трговци уопште, занатлије и сељаци” тонући у неки произвољно проглашени пролетаријат, који не може да се надмеће са великим капиталистима, преко иновација и свесним напором, могли смо да зарадимо свој пут. навише.

Као и у моделу планирања “дупли дијамант”², човечанство је морало да одрасте кроз процес централизације и превазиђености ропског рада да би се пробило из сиромаштва.

И сада, после свега овог времена које је протекло од Маркса и лудита који су му претходили, рекло би се да је ово био период истински тежак као ниједан други.

Али не само да путовање од хиљаду миља почиње једним кораком, него су почетни кораци увек најтежи. Кочење овог процеса никада није био

---

² „Дупли дијамант“ је назив популарног визуелног приказа процеса планирања и развоја иновације који се састоји из два дивергентна и два конвергентна корака и има изглед два дијаманта у низу.

одговор, и никада неће бити. Одговор је – склонити се с пута.

„Ако пролазите кроз пакао, наставите да идете.”
- Черчил

Неопходни обред пријема у групу за све људе јесте да једу говно пре него што ће јести кавијар. Сем ако нисте срећни и имате титулу. У ком случају, на слободном тржишту, јешћете кавијар сада а можда ћете једног дана јести говно.

Ово ме подсећа на цитат Едмона Дантеса пре него што је постао гроф Монте Кристо. Када му је његов учитељ „Свештеник” затражио да дефинише економију, његов стенографски одговор је био: „копај сада, новац касније.”

То је закон сетве пре жетве, или једноставно стварност производње пре употребе.

То је а приори закон природе; да је човечанство као колективна целина морало да се пење навише почевши од нуле.

Ово путовање је било и биће по дефиницији тешко, прљаво и имаће препреке дуж пута, али је неопходно, и са ове тачке гледишта, исплати се.

Глава 2: Компетентни појединац

Каква је веза између појединца и колектива (групе)?

Појединац је члан колектива, и у ствари, зависно од облика мерења које се примењује (вештине, посао, раса, род, политички ставови, сексуална оријентација, итд.) може истовремено бити члан многих колектива. У ствари, у разним ступњевима свог живота, он може бити део колектива који се разилазе или супротстављају.

Дакле, не може се мерити појединац само по групи у којој је он или она у одређеном тренутку, или на одређеном месту, већ морамо да чинимо на основу њиховог карактера, понашања и вредности.

На тај начин, имамо стварне појединце које сачињавају разнолики скуп група, али немамо и стварну „групу” којој увек припада разнолики скуп појединаца.

Другим речима, нема борбе између произвољно дефинисане „буржоаске” владајуће класе и

потлачене класе „пролетаријата”. Постоје само разнолики појединци који некада штрче, некада су сврстани и увек различити по способностима, компетентности, вредностима, жељама, потребама и хтењима.

Њихова борба је са онима који узимају право да их представљају и мере као обичне цифре у табелама или као привеске државе. Класни или колективистички модел вреднује појединце као клонове у некој групи, игноришући све нијансе.

Ми верујемо да људи треба да буду вредновани као појединци, и према томе предлажемо модел организације који сваког појединца поставља у центар његових сопствених послова, са добровољним правом да се повремено сврстава са другим појединцима који деле заједничке вредности или циљеве.

Ово сврставање може се испољити као група, удружење, савез или друштвена заједница. Оно се може мењати, оно се може прилагодити, али никада не треба да буде принудно.

И као нагољенија супротност марксистичкој доктрини, њихов идентитет требало би да буде дефинисан изнутра, а не споља, и свака категоризација групе од стране чланова или посматрача требало би да буде подређена категоризација сваког независног појединца.

Њихова сопствена компетентност (у било којој димензији) је идеално мерило, слободно тржиште је органски облик сарадње у коме организација креће са дна ка врху. Оно може бити у нереду, али и природа је таква, и то је оно што је чини дивном.

Да би ово функционисало, ми супротстављамо марксистичком резимеу Комунистичког манифеста наш сопствени:

У изразу; Очување приватне својине. Сада бисте ви могли рећи: „Мислите ли на велике виле супербогатих који експлоатишу сиромашне? А ми бисмо рекли, "није битно."

Да би систем компетентности функционисао, иста правила морају важити за све учеснике.

Прво правило је да „Сваки појединац поседује себе, јер је он, његове мисли и његов ум његова примарна форма приватне својине.”

Друго правило је „Оно што појединац створи или произведе користећи своје време, енергију или ресурсе који је прибавио кроз добровољну трговину (или на које ће тек имати право) може постати његова приватна својина.

Треће правило је да појединац мора преживети, дакле, његови поступци су у принципу усмерени према самоодржавању пре свега у основном смислу, а затим и у смислу дужих временских хоризоната. Ово је предност тренутка у акцији. Сада увек претегне над касније, али када решимо питање садашњости, можемо растегнути своју перспективу, произвести свој временски хоризонт и размишљати више о ономе касније.

Што смо више слободни да размишљамо о ономе касније, можемо дуже да одлажемо задовољење и да гомиламо више тренутног капитала за будућу употребу.

У ствари, оно што гомилање капитала (штедња као јасан пример) чини, јесте да смањује несигурност у будућности. То је чин самоодржавања.

Ови суштински принципи чине основу цивилизације. У њиховом одсуству можемо само имати назадовање и децивилизацију.

Ове принципе следи неопходност специјализовања и трговања. Ниједан појединац не може да ради све, а група специјалиста може да надмаши једног талентованог за све, био он мајстор или не.

Дакле, компетентни појединац мора открити начин да депонује и чува производ свог рада не само за будућу употребу, већ за трговину са другима, из чега ствара два нова проблема:

(1) Проблем интерсубјективне вредности и **(2)** изостанак коинциденције жеља.

Оба два се решавају технологијом коју називамо новац. Иако је било много „форми“ новца, или роба и предмета који су представљали „новац“ (од стена, до шкољки, до камења, до злата и до папира), његова метафизичка природа никада се није

мењала. Он је био са нама од почетка времена, и биће ту до краја, све док разнолики људи са субјективним потребама, хтењима и вредностима хоће да тргују својим идејама или производима свог рада.

У ствари, једини начин да компетентни појединци успешно комуницирају јесте трговина, промет, и употреба ефикасног језика вредности (новца). Дакле, учествовање у „еманципацији човечанства” није у томе да се контролише туђа способност да производи, конзумира, тргује или учествује у промету, него би требало да буде у томе да се трага за открићем заједничког језика вредности, као што је математика, на којој нико не може да утиче ни да је контролише.

Новац као скуп неизменљивих правила, који живе у царству непроменљивог и објективног. Ми верујемо да је биткоин решио овај проблем изван сваке сенке сумње, али о томе ћемо више касније.

Обратите пажњу да се током ове главе позива на „компетентног појединца”.

Некомпетан, завидљив, необразован и или можда очајан појединац може одабрати политичка средства самоодржавања и стицања богатства; и, на тај начин, конфисковати га од неког другог.

Некомпетентни појединац хоће да се обрачуна и са израстајућом објективном реалношћу и са појединачном субјективном вредношћу.

Он више воли да их декретом замењује неким обликом „свеобухватне објективности” који свакако мора да се прилагоди, која је натопљена моралном релативношћу (сенка субјективног) и упакована у његов сопствени облик произвољних правила.

Према томе, некомпетентни појединац се више занима за „владање” него за „правила”. Занима га моћ донета декретом а не углед стечен компетентношћу. Ово је наравно велики део онога што је Маркс заступао.

„Непосредни циљ комуниста је формирање класе од пролетаријата, да се буржоазија збаци са власти, да се потврди освајања политичке моћи од стране пролетаријата.

Карл Маркс, Комунистички манифест

Својина

Особина по којој се распознаје појединац јесте способност да управља собом онако како сматра да треба, и да бира средства која воде ка жељеним циљевима. Друго је питање да ли ће постићи циљ или неће, а одговор на њега је сложена мешавина компетентности, правог тренутка, среће, околности, упорности и безбројних других фактора. Истински успех не може се прогласити декретом.

У сваком случају, да би ово урадио, појединац мора имати контролу над својом сопственом својином..

Приватна својина почиње са појединцем, његовим умом, његовим телом и његовим духом. Она се протеже на материјалне ресурсе које смо стекли преко добровољне размене или првобитног стицања, у које смо изабрали да уложимо своје време, енергију и напоре.

Овде се приватна својина сусреће са капитализмом. Не заборавите да је капитализам просто процес трансформисања хаоса у нешто уређеније. Нови

поредак долази са новим скупом непознатих (у просеку; са хаосом), што захтева трансформацију вишег хаоса у виши поредак.

И тако, процес се наставља.

Али, према Марксу и Комунистичком манифесту, морамо укинути сву приватну својину.

Шта ово уопште значи? Маркс покушава да разјасни указујући на девет десетина људи који немају својину и на тај начин укидање својине значи њену конфискацију од произвољно класификованих људи које он назива буржоазија, заједно са њиховим „средствима за производњу“.

На ово ми кажемо, ко су ови људи? Ко ће успети да их дефинише? Ко одлучује ко је део које групе и које класе? Где је граница приватне својине како је дефинише Маркс наспрам оне коју дефинише првобитни власник својине?

Јесам ли ја, зато што сам дете власника продавница, неко коме ће се укинути индивидуалност, независност и слобода?

И ако је тако, шта ја онда постајем?
Ваш роб?

Ми данас знамо, итекако добро, коначни исход овог типа идеологије. Стотине милиона невиних људи погинулих од руке њихових сопствених такозваних представника.

Укидајући приватну својину, комунисти не само да су дали овој групи представника/извршитеља дозволу да стичу, путем конфискације, туђу имовину, већ дају истој тој групи власт да одлучује ко се налази у којој групи.

Ово је крајње опасан поредак ствари, који је као што смо видели, доводио до демоцида за демоцидом.

И да се нисте усудили да користите класични изговор да „ово није оно што је Маркс хтео“, или да „ово није био прави комунизам“. Проблем није у владаоцу, већ у доктринама са грешкама, на којима су изграђена произвољна правила.

Укидање права појединца да има и да стиче приватну имовину као резултат свог сопственог рада, досетљивости, вештине или талента, не само да

уништава саму приватну својину, већ и сам основу слободе појединца, и жељу, инспирацију и мотивацију да се тежи бољим циљевима.

Највећа трагедија комунизма није само смрт милиона, већ смрт њихових душа док су још били живи.

Не постоји чаробно крајње стање у коме су недаће уклоњене и сви су људи подједнако срећни.

У то верују будале. Људски дух се уздиже, а щудски ум решава проблеме. Наше највише и најбоље открије се када смо без стега.

Када смо истовремено слободни и одговорни појединци.

Појединац и породица

Маркс је прогласио неке бизарне ствари у Комунистичком манифесту, али неке од најсмешнијих су његови ставови о породици.

„Буржоазија је са породице стргла њен сентиментални вео и свела је породичне односе не просте новчане везе.

Напамет изречена тврдња некога ко чак није хтео ни да се дружи са овим „класом” људи и тако није имао начина да оцени вредност те тврдње. Колико је мени познато, породичне везе превазилазе новчане везе и дан данас, иначе ствари као откупи и киднаповање не би ни постојале!

„На каквим темељима је данашња породица, буржоаска породица, заснована? На капиталу, на приватној добити.”

Карл Маркс

Озбиљно. Одакле му та идеја? Шта даље приписује другима? Какву процену може изнети овај човек о односима између породице које нити познаје нити са њима сарађује и које, што је најважније, презире?

Породица је била и увек ће бити најважнија јединица здравог и функционалног друштва. Она долази пре нације, државе, друштвене заједнице или племена.

Укидање породичних веза посебно у последњих педесет година довело је до невероватно опасног ослањања на безимену, безличну, некомпетентну и одсутну државу која вас види као још једну ставку у бази података.

Ваш однос са вашим породицом је директан, личан и стваран. Да, он је праћен несугласицама, притиском болом, предрасудама, очекивањима, и хиљадама других проблема, али заменити је индиректним, безличним односом са неким имагинарним представничким телом, представља једну од најтужнијих ствари која се десила у овом веку.

Породица је једно ћелије у телу човечанства. Без ње, човечанство не може да постоји.

Ми се сви суочавамо са борбама и свима нама су подељене различите карте када смо се укрцали на ово животно путовање. Породица је једно од најважнијих поседа и награда на овом путовању, и уместо да буде укинута, треба да буде чувана као драгоценост.

Изгледа да комунизам види појединце као механичке аутомате или бројеве у табели на којој се могу вршити емпиријска проучавања и на њих примењивати научне методе.

“Само ако би имали довољно моћи и новца, свакога бисмо могли да усрећимо.”

Када се тако ради, мора се изгубити из вида породице. Време се уклања човечност из наших веза са другима и подразумева да постоји само рад. Као да смо ми бића неспособна да волим једно друго.

Ми тврдимо да су два највећа поклона коју имамо да пружимо нашу љубав и наш рад, и једино када поседујемо и једно и друго, и можемо да их дајемо слободно ономе кога изаберемо, онда они имају смисла.

Зато је породица тако света институција.

Осим тога, уз љубав и рад, породица игра важну улогу у развоју појединца, његовим навикама, његовом карактеру и њиховом интелекту.

Породица служи као извор структуре, поука и упутстава за каснији живот, и мада су многа (ако не и сва) по некој дефиницији бескорисна, решење није

њихово укидање већ њихово непрестано прилагођавање и побољшање током генерације.

Неки комуниста може веровати да је породица добра једино за експлоатацију деце, јефтину радну снагу и приватну добит, али појединачна схватања да ова света целина пружа многе од суштинских делова који чине човека човеком.

- Структура
- Сигурност
- Љубав

- Образовање
- Припадање
- Идентитет
- Испуњење сврхе
- Подршка

Најзад, кроз сарадњу и спој љубави и рада, породице могу да остваре много више заједно него што се усамљени појединци са празним везама са бездушном државом могу икада надати.

Појединац и света заједница

Комунисти би хтели да верујете да произвољно дефинисана „буржоаска класа“ људи виде жене само као „обичне инструменте за продукцију“. И опет, налазимо Маркса како пројектује своја гледишта о женама и односима не само на другу особу, већ на целу популацију. Он износи мишљење да је однос између мушкараца и жена у

овој „класи“, која му је очигледна страна и одбојна, само отеловљење експлоатације из његове радне теорије вредности.

Дакле, у његовом уврнутом уму, решење је да се све жене једноставно претворе у „јавну својину“ јер их ови „буржуји“ јонако користе као својину!

По Марксовој сопственој тврдњи, „Комунисти немају потребе да уводе заједницу жена; она постоји од прадавних времена.“

Нисам сигуран одакле су он и Енгелс извукли ову идеју, и како је било ко изабрао да им верује, али ове пројекције нису ни тачне ни здраве. Оне воде ка верзијама друштва у којима свако на неки начин поседује све друге, и ниједно тело није свето,

супротно нашим природним склоностима која су резултат милиона година еволуционе биологије.

Отприлике као и укидање породице, ми одбацујемо комунистичку жељу да укину свету заједницу између мушкарца и жене и претворе их у обичне механичке јединице, неспособне да индивидуално мисле, изражавају се и воле.

Појединац и нација

„Комунистима се даље пребацује да желе да укину земље и нације. Радни људи немају земљу. Не можемо узети од њих оно што они немају.”

-Комунистички манифест

У овом случају, Маркс је можда и био на неком трагу. Али не у оном правцу и из оних разлога на које бисте могли помислити.

Да, нације су већим делом вештачке конструкције, али у неком смислу спонтано настале. Нико није специфично одредио језик или културу или националност на почетку, него су оне настале кроз

освајања током надметања различитих група кроз историју.

У том смислу, сви ми имамо неке везе са неком територијом, неком групом људи, неком културом, и са неким пореклом.

Да ли то значи да нас треба силом гурнути у националност? Ја мислим да не и слажем се са Марксом да „земљу” треба укинути, али не да бисмо ујединили све пролетере у једну класу, већ зато што је она од секундарног или чак терцијрног значаја за појединачну личност и локалне племе.

Појединац је оно што је битно, не његова раса, националност, религија или класа.

Ово се додатно усложњава када се дође до питања граница, и ту се заиста разилазимо, јер видимо функционално друштво као пачворк од локалних заједница или градова.

Овим се решавамо „нација” на дуже време, али се не решавамо граница. Да бисмо имали разноликост, мора постојати локална хомогеност. (Хомогеност нема градацију.) А да би се имала унутрашња или локална хомогеност, морају постојати јаке границе.

Слично ћелијама у телу, оне имају баријере. Из овог разлога ваша кућа има зидове, ваш ајфон има пин код а ви имате врата на купатилу.

Баријере и границе су важне и штавише оне оцртавају приватну својину, користе наш кратки опис; “Очување приватне својине.”

„Утопија о заједничкој својини” није само непрактична, већ потпуно бесмислена. Она је инкомпатибилна са основном приватношћу и идејом о личном простору.

Упадање у неку насумичну кућу, када год и из ког год разлога нађете да је неопходно, не иде баш добро, нити вршење нужде пред другима јер је купатило слободна заједничка својина без граница.

Ако ми не верујете, пробајте обоје једног дана и известите о свом резултату.

Дакле, иако је и комунистима и појединцу заједничко схватање да „радни човек нема државу”, раисон д'етре се разликује јер појединац износи став

да га не поседује и не треба да га поседује било која посебна група људи, укључујући државу и класу, и тако може да постави своје сопствене баријере на спољним линијама своје приватне својине.

Љубав и рад

Маркс истиче да капитализам одлази „не остављајући ниједну другу спону између човека и човека осим голог сопственог интереса, осим безосећајне „исплате у кешу“.

Овај исказ има у себи истине али промашује важан детаљ.

Да, капиталистички однос између неких чинилаца је однос рачуна и исплате кеша, али морамо сетити шта значи исплата кешом. Платити кешом значи разменити производ нечијег рада.

Као што смо поменули, две најсветије ствари које човек има да би их дао у овом животу су његова љубав и његов рад, при чему је овај други резултат његових најређих и најдрагоценијих мерљивих/изменљивих ресурса; времена и енергије.

И јесте, заједнички језик и метод израчунавања релативне, субјективне вредности између људи је „исплата кешом” – и то је дивна ствар.

Без ње, нема размене. Изгубљени смо у вечито релативном свету интер-субјективних вредности и не можемо више да функционишемо. Марксизам или комунизам решава овај проблем доносећи декрете о томе како свему треба одредити вредност за свакога; унапред предвиђајући да смо сви ми без мозга, идентичне копије једног другог који сви имају исте потребе, хтења и жеље.

Ово је опет један туробан поглед на свет. У неком слободном свету, исплата кешом је заједнички језик који омогућава решавање проблема интер-субјективне вредности а осим тога, даје појединцима избор да прихвате више или мање кеша, јер ће можда волети више „љубавог” него „радног” елемента у односима са другима.

Са својим вољенима, можда ми неће бити важно да мерим свој рад када одлучим да им дам нешто. Са онима које не познајем, могу одабрати да ставим себе у прво место, да волим себе и да наплатим свој

рад. Ово је функционалан свет и подсећа на типове односа какви се налазе у природи.

Ово је нешто чему вреди стремити.

Можете ми на ово узвратити причом о Скруцу. И ми бисмо се сложили. Наравно да увек постоји Скруц. Хладан, прорачунат, огољено користољубив појединац кога није брига за љубав, већ само за израчунавање рада у свим односима са другима.

Како “слободно тржиште” решава овај проблем? Једноставно, Скруц завршава сам, невољен и у многим случајевима извређан. За све облике понашања постоји цена која се плаћа. Та цена можда неће бити баш у форми исплате кешом већ у форми неопипљивих, немерљивих трошкова за које комунистичка идеологија не верује да постоје.

Осим тога, пошто ће свачије време стићи до краја, крајња цена је у сваком случају финансијска.

Овај Скруц можда нема више никога ко би га наследио. У овом случају, богатство за које је можда продао своју хуманост, завршиће или тако што ће бити потрошено (тј. распоређено другима и враћено

натраг у свет) или можда страћено од његове родбине или лешинара који га нису зарадили. Опет, оно ће бити употребљено и подељено натраг у свет.

Исход је увек исти. Нема потребе за расподелом путем декрета.

Расподела може да се деси и десиће се органски, а када је компетентност на централном месту тежак рад праведно надокнађен (среди новац, средиште и свет), богатство ће потећи оно што је заслужио.

Нова оса

Историја је прича о револуцији и о откровењу. О борби и тријумфу, о херојима и зликовцима и о вођама и следбеницима у многим димензијама.

Марксизам и Комунистички манифест би желели да верујете да је све ово кулминирало у једној коначној класној борби између две произвољно дефинисане групе; радничке класе и њених буржоаских господара.

Наш став је да су те борбене линије нетачно повучене, а резултат је такав да је разорио људску

душу чак и упркос запањујућем технолошком напретку.

Наш став је да је права револуција, која има алате за коначну победу, она између Сувереног појединца и Колективистичке државе.

Појединци су стрпани у различите групе које не узимају и не могу да узимају у обзир њихова различита и стално променљива хтења, потребе и жеље. Њихове мисли киднаповала је пропаганда која има за циљ да смањи њихову природну даровитост, да разблажи њихову вредност, да се обрачуна са њиховом душом и претвори их у баркод, или још боље у батерију коју ће користити велики државни апарат.

Да би се ослободио свет и човечанство еманциповало од тирања, појединац мора постати седиште цивилизације.

Ово се не може извршити колективним организовањем ресурса и моћи у рукама још једне политичке групе! То само може довести до још непоштених експлоатација, по новим димензијама.

Ова еманципација може да се деси само ако је појединац независтан и одговоран, када има право и на економску накнаду и економске последице преко добровољног учешћа, као и на њихов изостанак. Једном речи; када је појединац суверен.

Да би се то право добило и да би се локална моћ вратила појединцу, могу се применити следеће мере:

1. Апсолутно очување права на приватну својину. За све, увек.
2. Укидање свих такси и њихова замена добровољном накнадом за услугу.
3. Право и одговорност на самоодбрану у заштити живота, слободе и приватне својине.
4. Укидање сваке и свих централних банака које користе новац по директиви и ширење кредита да би се обогатиле на рачун становништва који их користи.
5. Прелазак на заједнички, органски, спонтано израсли монетарни стандард којим се не може управљати, који се не може контролисати, којим се не може владати нити се може прописивати од стране било које групе, организације, институције или нације.
6. Замена великих држава пачворком од градова-држава који су економски одговорни и којима

владају локални власници својине који су инвестирали и сопствену имовину.

7. Поновно увођење, потврђивање и давање предности породици.

8. Укидање свих јавних школа и програма државне индоктринације, и њихово замењивање приватним, разноликим формама образовања којима се баве породица и мотивисани, компетентни учитељи, ментори и стручњаци.

9. Укидање интервенција државе у бизнису и индустрији, и успостављање конкурентне меритократије у којој су награђена компетентност, вештина, таленат и напоран рад, а не групни идентитети.

10. Укидање државе благостања, и њена замена добровољним, приватним добротворством, и одговорност сваке способне особе да обезбеди своје сопствене потребе, као и власништво над својим сопственим резултатима.

Глава 3: Фантомске варијације капитализма

Раскалашност капитализма

„Најбољи начин да се уништи капиталистички систем је да се исквари новац. Непрестаним процесом инфлације, државне управе могу да конфискују, тајно и непримећено, важан део богатства својих грађана. Овим методом они не само да се конфискују, већ конфискују произвољно; и док овај процес многе осиромашује, неки се уствари обогаћују.

Док инфлација траје и права вредност новца снажно се колеба из месеца у месец, сви трајни односи између дужника и кредитора, који чине суштински темељ капитализма, постају тако крајње растурени да су скоро бесмислени; а процес стицања богатства изрођује се у коцкању и лутрију.”

- Дрога Лењин

У иконичкој књизи Џорџа Орвела, 1984, он упознаје читаоце са терминима као што су „новоговор” и „двомишљење”. То су били специјално пројектовани начини контроле мисаоних процеса популације путем организовања речника, извртања дефиниције („слобода је ропство”, „рат је мир”) и система бруталног надгледања.

Њихова сврха била је да се спречи сложено размишљање или изражавање било каквог концепта који није био у складу са тоталитарним правоверством државне управе. Буквално претварање сложених људских бића у уносе у базу података.

Нажалост, уместо да послужи као упозорење, изгледа да је његова књига узета као матрица од стране модерних државних управа да би нам сервирали дистопијске утопије.

Ово никад није било очигледно слободно мишљеним појединцима него у последњих 24.

Сада имамо провераваче чињенице, министарства за истину, кампове „здравља”, политику за садржај на интернету, масовну цензуру, извртање дефиниција,

одобрени говор, језичку хигијену и бескрајну паљбу релативистичке пропаганде која служи само да збунује и излуди свакога.

Речи као капитализам и елита потпуно су изгубиле своје значење и асоцирају нас на „монопол, експлоатацију и политичаре“, док уствари значи нешто сасвим различито.

Важе и аналогни примери. Када чујете прогресивце како говоре о „образовању“ то често може значити „индоктринација“ а „слобода говора“ често значи „одобрен говор“.

Зато смо сматрали да је важно да започнемо ову књигу скупом дефиницијом. Да бисмо дошли до истине, морамо кренути од објективног стандарда.

Дакле, обратимо пажњу на реч коју је користио Маркс, на коју се често гледа као на систем супротан комунизму; капитализам.

Наше уверење је да капитализам нема ничег заједничког нити је у складу са било којим обликом политике.

Капитализам, како је објашњено у дефиницијама на почетку, јесте аполитички, органски процес и према томе

постоји без обзира на политички поредак. У тотално одозго контролисаним земљама, познат је као „црно тржиште” или чак трампа између фарме и занатлије, док се у прилично слободним и отвореним земљама манифестује као трговина између приватних појединаца и/или неких тела.

Проблем је и увек био у пројекцији политичких модалитета на овај органски процес. Хајде да разведемо ове појмове ревидирајући неке од најчешћих и одвајајући их од „капитализма” и „слободних тржишта”.

„Интелектуална слобода не може да постоји без политичке слободе; политичка слобода не може да постоји без

економске слободе; слободан ум и слободно тржиште су последица.”

-Ајен Ренд

“Другарски” капитализам

Политички модалитет најчешће везан за модерни капитализам јесте његова „другарска” верзија.

Ако данас замолите већину људи да дефинишу капитализам, они ће вероватно изредити атрибут „другарског” политичког апарата.

“Другарски” капитализам јавља се када приватна лица користе јавни апарат да измене правила и дају себи специјална права или привилегије. Другим речима, политичари и државна управа су подстакнути да дају одређеним бизнисима и индустрији непоштену предност јер као „представници народа” они имају монополско право да ураде тако.

У оваквом окружењу, одабране компаније се истичу и нагомилају непропорционално богатство јер се не надмећу на поштеном игралишту. Уместо да успевају због врлине компетентности и иновација, при сталном ризику од неуспеха, они се уместо тога пробијају напред кроз коришћење и експлоатацију ровова донетих прописа које гарантује државну управу, протекционизам и олакшице, доводећи у

константни ризик пореске обвезнике и држаоце новца који је емитовала држава. .

Ово је права дефиниција “моралног хазарда”. Ништа не би могло бити даље од сировог, природног капитализма. Ако скочите са стене, вероватно ћете умрети, не можете очекивати да особа која није скочила умрла вама за љубав. Слично томе не можете очекивати да неко други оде у теретану и изгуби тежину „за вас”.

У „другарском” систему, лоше одлуке које доноси једна група, плаћа друга група која нити је била упућена да се одлука доноси, нити је од ње тражена дозвола да се њени ресурси користе у ту сврху.

Сирови капитализам обухвата корекцију, ризик и креативно уништавање. Награде могу доћи само на рачун ризика, а да би се смањио тај трошак, ризик се мора уклонити (нпр. одлучивши да се не скочи са

стене), а не само да му се промени цена и да га сноси други који није дао пристанак. .

Због тога је „другарски” систем политичко отеловљење због којег је процес органског капитализма најчешће на лошем гласу.

Постојање „државе” са монополем да не само користи насиље, већ и да издаје новац и има моћ да доноси законе и прописе, значи да ће постојати тенденција ка „другарском” систему и протекционизму са пропорционалним отклоном од слободних тржишта.

Државни монопол ће увек нагињати друштво према регулацији, привилегованим условима, новим прописима и социјализацији ризика путем емитовања новоодштампаног новца и последичне девалвације штедње свих држалаца тог новца.

Ова грозота и перверзија капитализма, и њена веза са „бизнисом” је разлог зашто исправни људи закључују да је игра намештена. Њихова интуиција је добра, али мета коју су узели на нишан, није.

Ми намеравамо да коригујемо тај нишан, и усмеримо њихову фрустрацију тамо где је битно.

Да бисмо то учинили, као и Маркс и Енгелс пре нас, додаћемо мало боје у вишеструке варијације „другарског” система који се маскира као капитализам.

Централно банкарство и банкарски картели

Велику финансијску кризу из 2008-е подстакле су банке које су створиле непрестано растући низ опасних финансијских производа користећи левериџ³.

Ови деривати, посебно ЦДО (колатерализоване дужничке обавезе) и ЦДС (трговина кредитним ризиком), односили су се на хипотеке и коришћени су да се прерасподели и сакрије цена ризика.

Резултат је био у почетку као да је неко дочепао штампач новца и просто створио гомилу богатства

---

³ Позитивна разлика између приноса финансијских средстава и фиксних уговорених накнада на та средства

ни из чега. Полетели су високо као Икар са својим крилима премазаним воском.

Како се прича развија, ова превара стигла је до краја, трошкове ризика требало је сносити и накнадни потрес скоро да је обухватио целокупно, сложено, међусобно испреплетено светско тржиште.

Када се све обрушило, банкарски картели сакупили су државне службенике (ваше представнике) и централне банке у једну собу да „реше проблем” који су направили.

Употребили су ову блискост да испослују промене постојећих закона да би заштитили своје сопствене тајне и да у принципу покрију своје губитке новцем који гарантују порески обвезници (државна подршка) као и стварањем серије програма монетарне политике који су до данас једино наставили да надувају, убрзавају и девалуирају новац, а тиме и богатство, свакога ко је приморан да мења своје време и енергију за овај „новац”.

Другим речима, они су проузроковали проблем,

задржали су добитак, и када су пали преко ивице, ви сте платили губитке. Морални хазард.

На крају, нико није сматран одговорним, банке су се реструктуирале и једну деценију касније не само да су богатије, моћније и испреплетаније са финансијским тржиштима, већ поново раде исту ствар.

Нови деривати, под новим називима, са знањем да ће, ако ствари крену рђаво, њихови губици још једном бити социјализовани.

На слободном тржишту на коме делује сирови капитализам, пре свега не само да ове банке никада не би постале оволико велике, већ би свако такво понашање на крају довело до пропасти.

Не би било државне управе која би била доступна да од ње прибављају повољне прописе, нити централне банке да им даје олакшице. Из њихових рушевина, изродили би се нови, разумнији и одговорнији руковаоци новцем и локалне банке.

Можда би, ако се посматра на дужи период, њихово лупешко понашање могло би бити цена коју је човечанство морало да плати да би открио биткоин.

Технократије

Технократија је један покушај да се лоше доношење одлука централних планера замени алгоритмима и технологијама које су прецизније у дефинисању и предвиђању проблема и времена у предлагању решења.

Још једном, видимо жељу да се холистичко спонтано настало размишљање низа различитих појединаца, замени неким емпиријским централно управљаним моделом који претпоставља да су људи сводљиви на бројеве а наши поступци на једначине.

Вера у морал и у повезаност замењује се вером у експерте и преовлађујућу „науку” државе.

Технолошке компаније широког распона функционишу као уређаји, цензурисање постаје норма, надгледање постаје свеприсутно, а приступ нечему зависи од бодова друштвеног кредита.

Не морамо никога да подсећамо на ову реалност. Треба само погледати “Психозу формирања масе” на Гуглу да би сами открили истину.

Ова утилитарна, стерилна верзија „другарског” система је још једном толико удаљена од природног, органског капитализма да личи на упоређивање кромпира са ракетама.

Једина разлике између ње и модела банкарског картела описаног раније је да централне планере иза црвених завеса сада замењују централни планери иза тастатура, док банке бивају замењене технолошким компанијама на берзи.

Направите, крајњи технократе је нека врста вештачке интелигенције као државне управе, и централно емитована криптовалута као новац, које се комбинују да би окружиле и контролисале цео живот под дигиталним паноптикумом.

И опет, биткоин стоји на путу ове мрачне будућности. Можемо се само надати да ћемо се пробудити на време.

Монополи

Једна од најчешћих критика капитализма је да, ако је остављен без контроле, концентрише моћ и богатство у рукама малог броја, и самим тим настаће монополи.

Они тврде да у окружењу слободног тржишта, доминантне компаније могу да надмаше своје ривале и када они буду укинута, монопол подиже цене робе и услуге испод стандардног квалитета.

Развејали смо ово схватање раније у манифесту када смо утврдили супериорност иновације над величином.

Монополи не могу да постоје у окружењу ослобођене конкуренције. Да су могли, ослобођена конкуренција природног света оставила би нам само ЈЕДНУ врсту на сваком континенту. Све друге би биле поједене.

То није начин на који раде сложени системи са разноликим ентитетима и јединственим појединцима. Они су независни, и процес креативне деструкције донеће са собом нове димензије

конкуренције, напредак и раст заједно са неким новим могућностима.

Оно што личи на монопол може трајати неко време, и уствари, са приступом врховном монополу (држави) они могу произвести свој рок трајања преко регулаторних ровова, протекционизма и блискости са монетарном славом – виђамо то данас код банака, фармацеутске индустрије, енергетских компанија и сличних. . Баријере које треба прећи су тако високе да је иновација угушена – али на крају, чак и такве попусте пред победничком силом иновације и напредак.

Амазон, иако је иза себе оставио огроман просперитет, сада је добар пример овога. Почео је као иновативна компанија која је победила на тржишту, али је током времена еволуирала у Бехемоту захваљујући погодној монетарној политици коју је креирала централна банка, претераним ценама на берзи и преференцијалном кредитном тржишту које је дозволило да Амазон траје губицима током деценије док је гутао трговце. на мало по целом свету, који нису могли да остану отворени без стварања профита.

Осим тога, смешни владини локдаунови и забране заједно са повољном регулативом учинили су га једним од јединих бизниса који су способни да опстану за време једног од најтежих економских периода у скоријој историји. Све ово је особина кључног монопола који може да пребаци цену своје лоше одлуке на популацију, без њеног пристанка.

Ово је Левијатан са којим се боримо, али не новом политичком снагом, већ иновацијом, приватном својином, одговорношћу, и слободном трговином. Комбиноване, ове врлине слободе не могу бити побеђене јер с времена на време, нешто толико револуционарно продре у ту гужву, да никаква количина протекционизма нити регулаторних предности не може да их спасе.

Ми верујемо да је биткоин та врста тренутка „нешто из ничега”, не само за новац, већ за организацију друштва уопште. Ово није само раскид са банкарством и исплатама, већ раскид са централним планирањем, централним банкарством, моделом света заснованог на националној држави.

Олигополи

Олигополи су наставак монопола и то су једноставно карте које постоје да би створили илузију конкуренције. Не разликују се од горе описаних и функционишу баш као привесци државе, само са више глава.

Појављују се у свим формама, укључујући банкарске карте, хемијске карте, велике фармацеутске и технолошке фирме широког распона.

Не морамо се даље стално враћати на ову тачку, сем да изјавимо јасно да то није ни форма капитализма, нити је синоним слободних тржишта у којима је конкуренција краљ.

Политички капитализам

Потпуно погрешан назив, и нешто што не може да постоји.

Да бисмо кренули ка свету у коме појединци могу управљати својом судбином, морамо одвојити

политику од економије, истовремено одвајајући државу од новца.

Конзервативизам/Десница

Многи људи данас верују да су конзервативци, или републиканци или „десница” на неки начин представници капитализма.

Истина је да су органском капитализму потребне неке бирократе да га представљају исто онолико колико сте ви потребни океану да ускочите у њега и рукама правите таласе.

Републиканци су првобитни гангстери када се говори о „другарском” капитализму. Они су писали приручник. Либерали су ти који су касније подигли ствари на виши ниво.

Капитализам није политичка филозофија, нити десна или лева идеологија.

То је природни процес који сва људска бића предузимају када претварају хаос у ред.

Конзервативци, не морају они исти као политичари деснице, обично скрећу ка препознавању дуговечних хеуристика, сличних „линди“⁴ ставовима, као начинима да се организује друштво. Дакле, они теже да се склоне с пута капиталистичком процесу више од прогресивача који верују да треба да управљамо свиме.

Републиканци, не неопходно конзервативни, верују да политика долази пре економије и тако користи свој положај да стекну предност, често о трошку оних које се претварају да представљају.

Као што ћете видети, ми предлажемо једну потпуно нову осу и корак ка укидању масовног представништва по пропорционалном систему, у корист локалног доношења одлука и слободе.

Демократија

Уместо да буде представљена као паразит који се користи од напредовања слободних тржишта и наставља паралелно са њим да исисава ресурсе, капитал, могућности и енергију, о демократији се

---

⁴ „Линди теорија“ гласи да, што је нека ствар или процес дуговечнији, има већу вероватноћу да и у будућности дуже опстане од кратковечнијих ствари или процеса.

размишља као о „извору” просперитета и слободних тржишта.

Ово не може бити даље од истине. Прво и пре свега, добровољна размена постојала је много пре ове методе владавине, и наставиће да постоји и дуго пошто она нестане. Друго и важније, подлога за сав напредак је продуктивност, иновација и размена, а НЕ политичка владавина.

Човечанство је еволуирало упркос својих политичких ланца, а не захваљујући њима.

Извор људског процвата и напретка је био и увек ће бити слободна и добровољна размена између приватних појединаца који поштују права на приватну својину оног другог и искориштавају своју личну домишљатост да буду још кориснији и продуктивнији.

Чињеница да је ово уједињено са дЕмОкРаТсКом владавином један је од највећих превара модерног друштва.

За Грке који су писали у древном граду-држави Атини, демократија је једноставно била владавина.

Демагози би употребили одговарајуће ласкање основним страстима и страховима да би јавно мишљење тамо где су желели окренути.

Платон је сматрао да је чиста демократија увек један корак од назадовања у тиранију, јер довољно вешт манипулатор гомиле може да се домогне моћи на таласима народног одобравања а онда да се претвори у тиранина.

Демократија је увреда за капитализам, јер природа не препознаје политику, и једини глас који важи је где неко одабира да потроши и развија производ свога рада. Другим речима, гласате својим ногама и својим новцем. Покушај да се овај процес замагли и да се између постави низ слојева одлучивања таквих да неки представник може да донесе сулуде економске одлуке у име свих који су хтели а и нису хтели да буду представљени не само да је за осуду, већ је неефикасан и неуспешан.

Тако се директно противи задатим условима капитализма!

Демократија је најопаснија када се комбинује са било којом верзијом „другарског“ капитализма јер ће непродуктивна већина увек желети да изгласа себи више повољности које ће платити продуктивнија мањим. Отуда савремено стање.

Колонијализам

Колонијализам је пракса или политика контроле од стране једног народа или силе над другом територијом, често оснивањем колонија и у принципу са циљем економске доминације. Многи људи су научени да капитализам води у колонијализам, и тако верују да су они једно исто, али ако проучавамо обоје на њиховом најосновнијем нивоу, можете видети да то није случај. Централна одлика капитализма је да он подразумева конкурентска тржишта, права приватне својине, добровољну размену, иновацију и трговину.

Колонијализам је пракса доминације, која обува поробљавање једних људи од стране других, а мање се слала за трговину, а више за силу, наметање и често, конфискацију.

Капитализам поштује приватну својину.

Колонијализам је одузима. Капитализам захтева добар размену, у колонијализму једни људи поробљавају друге.

Сједињавање једног са другим не чини никоме услугу и само упућује људе или путем освете или путем просипања бебе из каде заједно са водом.

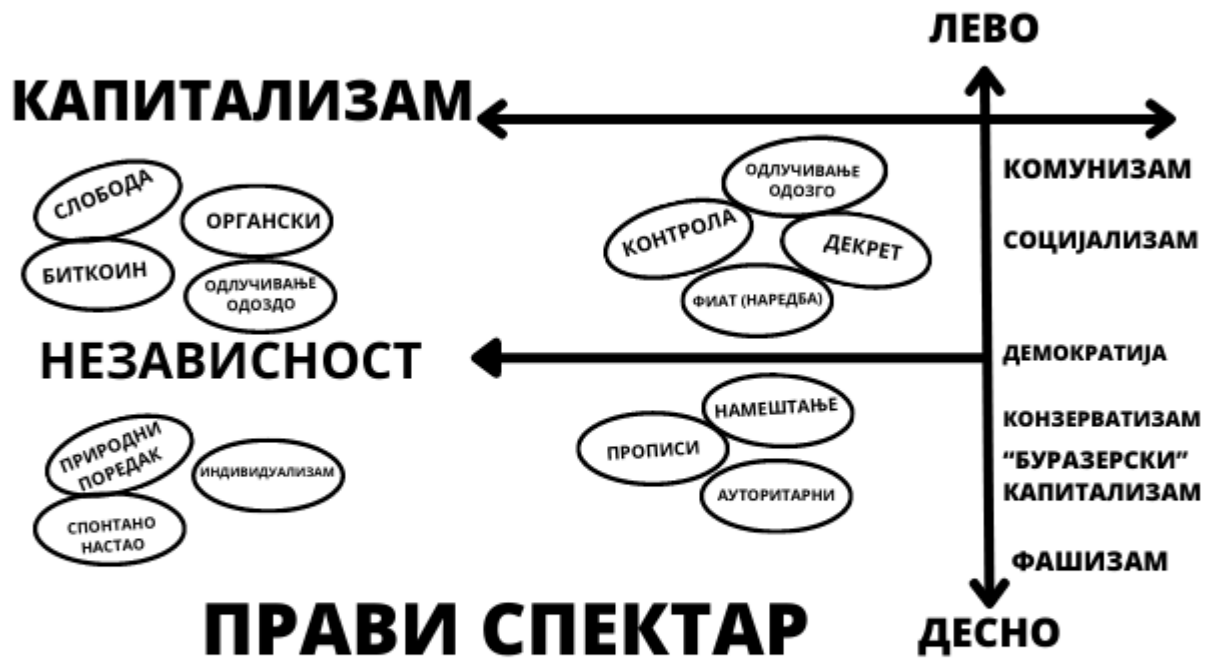
Капитализам: Нова оса

Свака од горе поменутих верзија не-капитализма је само форма колективизма. У ствари, ово смо делимично написали зато да помогнемо вама, читаоцу, да преуредите своју сопствену осу.

Капитализам није ни леви ни десни. Он нема никакве везе са политиком.

Као што смо приметили, капитализам је облик органског „бића”. Све живе врсте по дефиницији еволуирају и расту користећи ограничене ресурсе, време и енергију (капитал) и претварају их у нешто што има животну снагу или вредност вишег реда.

Спектар човечанства према томе није политика „лева и десна”, већ капитализам на једном крају, а политика на другом, при чему политички крај има свој сопствени спектар. График више личи на слово Т, и сваки крај има своје сопствене оригиналне особине.

Централизација контроле и доношења одлука је особина политичког краја. Политика са каквим год укусом, јесте доношење одлука од стране представника и, као последица, распоређивање ресурса или статуса представљаних. У овом типу система, политички играчи користе непродуктивна, принудна средства да изграде статус и богатство за себе исто.

Капитализам је децентрализован. Он се дешава на ивици, као функција добровољног учешћа појединаца, на слободном тржишту. Њиме се управља одоздо, спонтано израста и захтева рад, интелигенцију, компетенцију и домишљатост да би се напредовало. Дакле, капитализам ствара динамичке хијерархије око компетентности. Контрола је распоређена, доминантност ротира и квалитета иде непрестано навише захваљујући врлини конкуренције.

Насупрот томе, политичка хијерархија и ауторитет су једноставна функција декрета, и као последица тога они увек пропадају. Упркос покушајима социјалиста, комуниста или других утопијских идеалиста да укину

хијерархије, често силом, они неизоставно не успеју да ураде. Нешто ново попуни вакуум и то је увек нова хијерархија, јер људи морају да праве приоритете и да се организују.

Пошто ће се хијерархије увек стварати, било на основу компетенција ако им се дозволи да спонтано настане на слободном тржишту, било силом и вештачким декретима победника такмичења у популарности у игри „политике“ (и у вакууму компетентности), морамо дубоко размислити коју врсту желимо.

Аустријска економија

Од свих проучавања економије, аустријска школа економије, чији су неки од оснивача Карл Менгер, Лудвиг фон Мизес, Фридрих Хајек и Мари Ротбард, у највећој је сагласности са природним процесима капитализма. Аустријска економија не тежи да обликује, предвиђа или организује привреду већ да разуме аксиоматске, а-приори истине да онда закључи како најсложенији од система, привреда људи, може да

одговори на одређени стимулус. Она је заинтересована за проучавање праксеологије, боље познате као „људска делатност”, за маргиналне и субјективне теорије о вредностима, људском понашању и подстицајима.

Она препознаје да не можете да градите моделе који представљају стварни свет, јер не можете да вратите време уназад, нити можете поновити поступке свих појединаца од једног до другог тренутка. Она прима к знању да се сви појединци разликују у својим хтењима, потребама, циљевима и жељама, уместо да покушава да уклопи вишедимензионалне људе у емпиријске моделе или табеле.

Аустријска економија стоји у директној супротности према модерној, Кејнесијанској и неокласичној економији. Она је одабрала да разматра и анализира „практичне поступке” као начин да разуме тржиште, уместо статистику и моделе.

Аустријанци наглашавају приватну својину, предузетништво, слободна тржишта, и здрав новац као кључни покретачи одвијања економије, и субјективне вредности и поступке стварних учесника

као крајњи узрок свих економских исхода.

Аустријанци такође верују да тржишта треба да буду слободна од „државног ометања” и да покушај државне контроле тржишта може довести само до деформације. Тржишта нису машине које се могу направити и њима управљати, они су напротив живи органски сложени системи који се саморегулишу ако се оставе да се одвијају за свој рачун.

Охрабрујемо вас да и даље трагате кроз ову школу мишљења.

Слободна тржишта

Ако је аустријска економија проучавање капитализма, слободно тржиште је његова манифестација.

Тржиште, слободно од државне интервенције и централно наметнуте контроле, регулације, такси, тарифе и дозволе је тржиште које може да опстане и нађе своју сопствену равнотежу. Његови задати услови су понуда, потражња, производња и

потребе, а његово деловање је децентрализовано и локализовано.

На слободном тржишту, компаније и ресурси поседују приватни појединци или ентитети који имају слободу да ангажују једни друге, склапају уговоре и тргују једни са другима. Да, може бити и лоших глумаца, али на слободном тржишту репутација постаје од пресудног значаја, и током времена, лоши економски глумци прођу јадно. Осим тога, ризиковање сопствених средстава осигурава да је цена локализована и морални хазард редукована. Ви ћете третирати своја кола много боље него изнајмљена.

Има мало истински слободних тржишта на свету данас, само тржишта која раде у спектру контролисаних до донекле слободних.

Називи који се дају истински слободним тржиштима су сива и црна тржишта која спонтано настају под државним сузбијањем и она се показују, на пример, као понуда која живот спасава у Северној Кореји, Источној Немачкој, Совјетској Русији, ратним логорима, затворским

логорима као и безбројне друге. мање значајне последице поступака државних монопола.

Биткоин

Биткоин је најмоћније органско отеловљење капитализма које је настало у модерном свету. То је аполитични новац чија правила су иста за свакога, он је фиксан, подложен ревизији, подложен је провери и за њега се одлучује добровољно.

То је новац који нема вођу, и доказавши да ради успео је да успешно споји метафизичку природу новца са физичким законима универзума. Дакле, по први пут у људској историји имамо савршен, фиксан, неизменљив новац који премошћује провалију између физичког и дигиталног, везујући битове за атом и пружајући најбоље од оба света.

Пошто је то мрежа без граница, без дозволе, која је отворена и слободна, свака особа може да поседује и контролише својину коју је успоставила, надоградила или ставила на ту мрежу. А пошто се не може преузети или контролисати, то резултира у

најчистијој форми приватне својине, са најнижом ценом одбране и највишим

ценом која се напада. Ова промена у назадовање ка насиљу подстиче сарадњу везану за крађу и доводи до трансформације односа између потенцијалних „владалаца” и „оних којима се влада” од поданик-господар, у комитент-провајдер услуге.

Ниједан други технолошко-друштвено-економско-физички феномен не постоји нити је постојао са потенцијалом да заиста разбије монополску моћ колективистичке државе и премести центар контроле сваког појединца натраг у његове сопствене руке.

То је најосновније оруђе суверног појединца, и са њим, надамо се, постоји коначно начин да се превазиђе политика и да се врати назад на органски, капиталистички крај спектра.

Капитализам; Економски систем

Иако је тачно да капитализам, тај органски процес, превазилази и улази у све системе координације (било да су леви, десни, конзервативни или

прогресивни) и једноставно дефинише прогресивни процес који предузимају све људе, човек може да посматра особине које се развијају током његове примене и можда одатле изведе методе његовог бољег разумевања и обезбеђивања његовог даљег постојања.

Аустријска економија нам помаже да разумемо. Слободна тржишта и како ми функционишемо. Биткоин је оно што све чини могућим.

Са овим састојцима можемо да изведемо нови „Локални капитализам” као економски систем.

Онај у коме су права на приватну својину централна, где појединци (или групе појединаца) контролишу средства производње и мере њихов рад у производњи вишка вредности (профит).

Где свако доношење одлука о својини и капиталу одређују приватни власници дотичне својине и капитала.

Суштинске карактеристике овог модела могу се укључити, али не и бити ограничене на акумулацију

капитала, конкурентна тржишта, систем цена одређен понудом и потражњом, одбрањиво очување права на приватну својину, слободну и добровољну трговину, приватна судијска тела, конкурентно осигурање, накнаду за заштиту услуга и добровољно учешће у доношењу локалних одлука.

Када се појединцима да економска моћ, они су слободни да бирају и да буду одговорни за свој начин живота, личне односе и удруживања, и своје сопствене уметничке, моралне, естетске и културне изборе.

Ово је наш пут ка бољем, праведнијем, разноликом, богатијом, рационалном, функционалном и слободном свету.

Уместо да саставимо дугачак ред леминга са заробљеним умовима, можемо да саставимо групу продуктивних, суверених појединаца слободног ума.

“Слободно тржиште је последица слободног ума”

-Ајен Ренд

Матрица:

КАРАКТЕРИСТИКЕ	КАПИТАЛИЗАМ	"БУРАЗЕРСКИ" КАПИТАЛИЗАМ	КОНЗЕРВТИЗАМ	КОЛОНИЈАЛИЗАМ	КОМУНИЗАМ	ФАШИЗАМ
ПРИВАТНА СВОЈИНА	Да	Не	Да	Не	Не	Не
ПРИВАТНА КОНТРОЛА ПРОИЗВОДЊЕ	Да	Делимично	Да	Не	Не	Не
ПРАВА ПРИВАТНЕ СВОЈИНЕ	Да	Делимично	Да	Не	Не	Не
СЛОБОДНА ТРЖИШТА	Да	Делимично	Понекад	Не	Не	Не
АКУМУЛАЦИЈА КАПИТАЛА	Да	Да	Да	Делимично	Не	Делимично
КОНКУРЕНТНА ТРЖИШТА	Да	Делимично	Делимично	Делимично	Не	Не
ТРЖИШНО ОДРЕЂИВАЊЕ ЦЕНА	Да	Делимично	Делимично	Делимично	Не	Делимично
ДОБРОВОЉНА РАЗМЕНА	Да	Делимично	Делимично	Не	Не	Не
ДОБРОВОЉНО УЧЕШЋЕ	Да	Делимично	Делимично	Не	Не	Не
СПОНТАНО ИЗРАСТАО, ЗАЈЕДНИЧКИ ЈЕЗИК ВРЕДНОСТИ	Да	Не	Не	Не	Не	Не
РИЗИК И ПОСЛЕДИЦА НА СВИМ НИВОИМА	Да	Не	Не	Не	Не	Не
ДРЖАВНА УПРАВА ВЕЛИКИХ РАЗМЕРА	Не	Да	Да	Да	Да	Да
СРЕДСТВА ПРОИЗВОДЊЕ ПОД КОНТРОЛОМ ДРЖАВЕ	Не	Делимично	Делимично	Делимично	Да	Делимично
ЦЕНТРАЛНО БАНКАРСТВО	Не	Да	Да	Да	Да	Да

Глава 4: Положај појединца у односу на државу

Права борба је дакле битка између индивидуалне аутономије и колективистичке принуде.

Битка између људске природе и вештачке контроле. А не борба једне групе против друге.

Марксиста, у свом надметању да доделе произвољних група појединаца, заиста су креирали идентитет, декретом, две нове групе:

1. „Јавне представнике”, који „у име” људи држе сву моћ.

2. „Приватног појединца” поседованог, без имало моћи, не може да стоји сам, и силом га представљају неки који су овлашћени преко магловите „воље народа”.

Ови други су форма модерних робова, трансформисаних од разноликих људи у хомогени грумен масе без мозга. Докази су свуда око вас.

Прва група, „представници” нагомилали су сву моћ. Они који најбоље умеју да дају највише обећања,

који конфискују и прераспоређују највише богатства и који убеђују што више људи „да им је стало” пењу се до врха. Све то време, „отворени приступ” политичком систему даје свима илузију постојања избора.

На крају остајемо са потпуном и апсолутном владавином измишљеног, произвољног „коллектива”, уместо са динамичним, фрагментисаним, локалним поретком од конкурентних и компетентних појединаца.

Људска природа

Људска природа је неисцрпна. Она ће заувек еволуирати и прилагођавати се. Ако је учинимо статичном, то ће значити праву смрт.

„Од свих класа које данас стоје лицем у лице са буржоазијом, само је пролетаријат заиста револуционарна класа. Остале класе пропадају и коначно нестају суочене са модерном индустријом; пролетаријат је њена посебна и суштинска

-Маркс

Изгледа да је Марксу недостајало било какво разумевање било људске психологије било динамичке групе природе.

Људи ће се увек окупљати и организовати по безбројним димензијама. Тврдити да ће једна коначна радничка класа бити све и окончати све за друштво подразумева да ће се сав прогрес зауставити, да ће разноликост попустити пред хомогеношћу, да смо сви ми некако исти и да ћемо

се сви подесити према жељама јединственог групног идентитета.

Људи не траже само да буду “сити и наспавани”. Ми смо толико много сложенији. Како др Питерсон тако лепо каже; на многе начине, ми тражимо да наставимо да тражимо. Трагање за материјалним циљевима и утопија о подједнако распоређеном материјалу је тако плитко схватање начина на који раде љускиум и дух.

Ми се бавимо тражењем проблема. Ми претварамо хаос у ред. Ми се боримо и претварамо себе у више бића, и боље верзије себе.

Покушај уклањања недаћа неће решити све проблеме човечанства! Угао и распон те борбе само ће се трансформисати. И уствари већ се трансформисао. Семе борбе да се сачува аутономија појединца данас се трансформисало у

борбу да се постане и остане Суверени појединац, који отима независност из канџи колектива.

Ова борба је била и увек ће бити вишедимензионална, али у својој суштини она је то, да се прво напредује, а онда да постане најбоља верзија себе.

Зашто је маркизам тако привлачан?

Лакше је некога свући доле него га уздићи. Лакше је уништити него градити. Тежња ка ентропији је запањућа сила која претвара све „државне управе већине” у непрестано падајуће тираније најгоре могуће врсте. Марксизам даје неким људима неко збркано академско оправдање за завист, непријатељство, лењост и осећај прозваности; што су све врсте бихевиоралне ентропије.

А да не говоримо да је Комунистички манифест пун контрадиција, хипербола, свеобухватних претпоставки о људима које нити су познавали нити су им се допадали и произвољних класификовања људи у две класе које треба да супротставе једну другу.

Неки људи су једноставно желели да оправдају своју лењост, своју завист и своју злобу.

Цитирам:

„Они не усмеравају своје нападе против буржоаских услова производње, већ против самих средстава за производњу; они уништавају увезену робу јер је конкуренција њиховом раду, они”

Преведено на једноставан језик, он каже; “ако не можеш да их превазиђеш, спали све.”

Зар ово нису речи безумне животиње? Овај цитат резимира Марксов морални став и основу на којој стоје

све колективистичке идеологије.

“Ако нешто не умеш да побољшаш, спали све.”

Или сажетије (и нажалост историјске тачније):

“Ако не можеш да их надмашиш, убиј их.”

Као и њихови лудитски претходници, Маркс и његов сој имали су тако мало вере у људску домишљатост и ниско мишљење о способности за индивидуално напредовање да су, уместо да охрабре пролетаријат да се уздигне до новог стандарда, желе да све сroje до свога.

Као што рекох раније, лакше је уништити него створити. Лакше је убити него подарити живот. Лакше је другога срозати него га уздићи. Сиренски зов ентропије је снажан.

Ова идеологија је нажалост дело човека који је попустио пред својим сопственим недостацима, које је пројектовао на друге и у страшном бесу захтевао да остали остану у тамници нихилизма са њим јер се плашио да остане сам.

Било га је страх да се усправи, па је хтео да сасече и све друге.

Боља будућност

Због овога, драги читаоче, ви сада морате да устанете. Можда сте већ открили да су марксизам и колективизам одвратни. Или сте можда пустили пред њиховим сиренским зовом, држећи се јефтених осећања која сви носимо са собом. Можда сте хтели да поверујете да можете да жањете а да не сејете, или да ће неко други производити док само конзумирате, или да ће нека магична сила „државе” увек бити ту да вас снабдева, а да ви не морате да радите нити да подносите жртве.

Можда сте веровали у једнакост, не распитујући се даље за могући даљи развој такве доктрине и њено брисање не само разноликости међу људским бићима, већ и за утицај који разара душу, а који она има на њих.

У реду је. Сви смо грешили, свима нам је било жао нас самих и сви смо ми повремено очекивали да неко други то среди за нас. Али такође дође време када сви морамо да устанемо за своја права и још једном прогласимо онај ниво независности и одговорности који нас чини слободним,

јединственим, разноликим, вишедимензионалним појединцима.

Морамо да упрегнемо своје јединствене таленте и дарове, морамо да наставимо да развијамо своје вештине, морамо се сложити са природом, морамо примењивати спонтано израсле принципе које смо запазили и спознали користећи размишљање а приори, морамо наставити да приређујемо, да тргујемо, да се надмећемо, да се напрежемо и да растемо, да би и човечанство могло да процвета.

Колективисти отворено изјављују да се њихови циљеви могу постићи само о вашој трошку и присилном конфискацијом ваше својине и независности. Компетентни појединци изјављују да се њихови циљеви могу постићи само о трошку њиховог сопственог капитала, напора и енергије, у комбинацији и добровољној сарадњи са другим компетентним, независним појединцима.

Нека се лажни диктаторски колективисти тресу пред Устанком Суверених појединаца.

У складу са природним поретком, иако имамо шта да изгубимо (ризик), такође имамо да добијемо бољу будућност (награда).

**Суверени појединци
целог света устаните и
прогласите своју
аутономију!**

Додатак

Читати и коментари неких од великих умова и најсавременијих појединаца модерног доба.

Роберт Бридлав:

„Тирани су током историје утврђивали своје позиције упућујући моралне апеле у име фиктивних колектива као „више добро, „велика нација” или „наша демократија”.

Ови апелификтивним ентитетима увек дођу на наплату стварним појединцима који плаћају у слободи, новцу, и крви – да би испунили разне визије тирана које су исконструисане у име етатизма. У стварности, само појединци могу да бирају, напредују и трпе - сви апели произвољно заокруженим колективима неизбежно су спојени са појединцима који следе своје сопствене циљеве. У случају етатизма, ови циљеви обухватају порицање најосновније стварности у сфери људске делатности појединачног поседовања самог себе.

У „НеКомунистичком манифесту”, аутори темељно раскринкавају варљиве стратегије етатизма да би

открили једини исправну стазу ка широком људском процвату – апсолутну слободу појединца подложну само ограничавајућем принципу приватне својине.”

Џорџ Гемон:

„Марксизам и централно планирање врло су слични еугеници у смислу да они који верују у њу, по дефиницији, такође верују да у друштву има неких који су супериорни и неки који су инфериорни. У САД смо видели да је то довело до легализације присилне стерилизације, у другим земљама као што су Русија и Кина до далеко горих ствари. Буквално, милиони људи су побијени. Ето куда води када се неколицини да моћ, контрола, власт над многима, без обзира да ли се то зове марксизам или еугеника. Капитализам слободног тржишта је супротност, он је ДЕцентрализован, па би човек очекивао да резултати овог приступа буду исто толико запањујући као и централно планирање (марксизам/еугеника је ужасавајућа).

И ако проучите места која користе капитализам слободног тржишта видећете да је то истина.”

Спајк Коен:

„Алекс Светски и Марк Мош преврнули су Маркса и Енгелса на главу. У НеКомунистичком манифесту, њихов случај изнет је врло просто, користећи и филозофске тачке гледишта и историјске примере из стварног света, а то је да права борба није између произвољно дефинисаних класа „угњетача” и „угњетеног”, већ пре свега борбе суверених појединаца да остваре право на своју самосталност. Свако ко жели да порекне популарне наративе против капитализма и својинских права урадио би добро да прочита ову књигу.”

О ауторима

Александар Светски

Дугогодишњи предузетник и писац, Алекс је основао компаније у многим делатностима, од којих су најновије Битцоин финансије апликација; Амбер и публикација Тхе Битцоин Тимес.

Најпознатији је по својим филозофско оријентисаним есејима о биткоину, и посебно по својим контроверзнијим схватањима демократије у „Држави” и идеји о „Преосталом”.

Сада троши већину времена на писање, говоре, подкастинг и размишљање о начинима на које ће природа овог света еволуирати када се затвори огроман круг у коме смо ми тренутно, и када настане нови.

Пронађите више о Александровом раду на:
www.Svet.ski

Марк Мос

Марку Мосу прављење новца није страно – до својих 30-те он је зарадио 25 милиона у некретнинама. Када је дошло до слома тржишта некретнина 2008-е, он је изгубио све. Али он је отресао прашину и поново изградио свој бизнис и инвестиције, и овог пута, знао је да просто гомилање богатства није довољно. Требало му је да научи како да заштити своје богатство и стекне свој сопствени финансијски и лични суверенитет.

Његова мисија данас јесте да подели то знање са што је могуће већим бројем људи. Кроз његове снимке Јутјуба са преко 20 милиона прегледа, радио емисију и Хеарт која се емитује широм целе државе, и кроз његов онлајн програм, Марк

помаже људима да схвате најважнија питања која стоје пред светом данас и шта они могу да ураде да би стварали, повећавали и заштитили своје богатство.

Посетите Марков вебсајт на: 1markmoss.com

Додатни Материјал

(на енглеском)

Да ли сте уживали у овој књизи?

Да ли осећате да њена порука треба да се шири даље?

Да сазнате више о томе како колективно можемо да обезбедимо да се отров Комунизма не шири даље, придружите нам се:

UnCommunist.com/Member

Простор за чланове садржи гомилу ресурса којима увек можете приступити да унапредите своје образовање и да унапредите ову мисију.

Такође смо убацили и пар лакоприступачних ресурса:

1. Графикони

Ако желите да користите или се позовете на графиконе у овој књизи, можете их бесплатно скинути у простору за чланове, или преко следећег линка:

UnCommunist.com/Charts

2. Аргументи

Многи су били суочени са комунистичким идејама које лепо звуче и од стране добронамерних и не-тако-добронамерних људи, и зато што је ту толико буке и збрке, није лако победити те идеје.

Ми смо се потрудили да скупимо низ побијања марксистичке идеологије којима можете приступити бесплатно. Било да треба да се позабавите са добронамерним пријатељима, или неким тролом онлајн (није да би требало да губите време са овим

али хеј... то понекад помаже), може бити корисно да имате у руци „пушкице“. Можете их бесплатно скинути у простору за чланове или преко следећег линка:

UnCommunist.com/CheatSheet

члан

Графикони

„Пушкице“